

ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.

Ο Έρωτας στα Χρόνια του Φόβου

ΔΗΜΩΦΕΛΕΙΑ 2017

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ

ΤΟΜΟΣ
#1

Ο Έρωτας στα Χρόνια του Φόβου

ΔΗΜΩΦΕΛΕΙΑ 2017

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ – ΔΗΜΩΦΕΛΕΙΑ 2017 • ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ – ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ: ΕΙΡΗΝΗ ΒΡΕΤΤΟΥ

ΣΕΛ. 206

ΑΘΗΝΑ 2018

ISBN: 978-618-5323-21-9

ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΠΕΝΤΑΝΔΡΟΝ

ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.

Ο Έρωτας στα Χρόνια του Φόβου

ΔΗΜΩΦΕΛΕΙΑ 2017

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ

ΤΟΜΟΣ
#1

2018

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	9
ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ.....	11

ΒΡΑΒΕΙΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ (ψευδ. Αλέξανδρος Ράμφος)	15
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ (ψευδ. Φιλίστωρ)	18
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (ψευδ. Καλονερίτης)	24

ΕΠΑΙΝΟΙ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΛΕΙΤΣΑΣ (ψευδ. Pelagus)	32
ΚΩΣΤΑΣ ΣΩΚΟΣ (ψευδ. Vega)	33
ΘΩΜΗ ΜΠΑΛΤΣΑΒΙΑ (ψευδ. Yellow Rose)	36
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΑΝΤΑΣ (ψευδ. Ανάπλαση κυττάρων)	42
ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (ψευδ. Αστερόσκονη)	46
ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΠΠΑ (ψευδ. Άψυρτος)	49
JASMINE LUPO (ψευδ. Βερολίνο)	52
ΕΛΕΝΑ ΤΕΡΝΙΩΤΗ (ψευδ. Έλια Νώτη)	57
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΟΥΣΣΙΝΟΣ (ψευδ. Ευθύμιος Αύγης)	60
ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ (ψευδ. Ευθύφρων)	65
ΜΑΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ (ψευδ. Ίρις)	68
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ (ψευδ. Λαίς Αειθαλής)	72
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ (ψευδ. Λευκορείτης)	76
ΜΕΛΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ (ψευδ. Νεφέλη)	79
ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΣΣΗ (ψευδ. Οίμωγένη)	85
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ (ψευδ. Πελασγός)	89
ΜΑΡΙΑ ΠΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ – ΔΑΚΤΥΛΙΔΗ (ψευδ. Ρεδέμπτα)	92
ΑΘΗΝΑ ΜΕΛΗ (ψευδ. Σείριος)	96

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΣΤΟΡΟΥΔΗΣ (ψευδ. Στέφανος Γαλανός)	98
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΕΡΟΥΤΣΟΣ (ψευδ. Ταξιδιώτης)	101
ΡΕΓΓΙΝΑ ΓΕΛΑΔΑ (ψευδ. Υακίνθη)	108
ΕΥΔΟΚΙΑ ΣΚΟΥΛΗΚΑΡΗ (ψευδ. Χιών)	111

ΜΝΕΙΕΣ

ΕΥΣΤΑΘΙΑ ΠΑΠΑΔΟΣΠΥΡΙΔΑΚΗ (ψευδ. Μελίχια)	117
ΜΠΑΜΠΗΣ ΤΣΕΛΟΣ (ψευδ. Βράχινος)	118
ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΠΑΡΔΕΛΗ (ψευδ. Φαίδρα)	119

ΤΙΜΗΤΙΚΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ

ΤΣΙΑΛΚΑΤΟΥΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ	123
ΜΑΡΙΑ ΚΑΦΦΕ	124
ΣΤΑΜΑΤΙΑ ΜΩΡΑΙΤΗ.....	125
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΛΑΙΤΖΑΚΗ.....	126
ΣΟΦΙΑ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ	127
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ.....	128
ΕΥΑ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ	129
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΠΕΠΕ	130
ΜΑΡΙΝΑ ΚΑΡΤΕΛΙΑ.....	132
ΘΕΜΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ.....	133
ΒΑΡΒΑΡΑ ΚΑΤΣΙΑΝΟΥ.....	135
ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ	136
ΤΣΙΑΛΑΦΟΥΤΑΣ ΚΩΣΤΑΣ	139
ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΝΑΣΙΟΠΟΥΛΟΣ	140
ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ	141

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο απόλυτα ορισμένος σκοπός του ΑΘΛΗΤΙΚΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ., όπως αυτός προκύπτει από το καταστατικό του επιτάσσει τη «...συστηματική καλλιέργεια και ανάπτυξη των δυνατοτήτων των παιδιών, των νέων και των ενηλίκων με στόχο τη συμμετοχή σε πολιτιστικές, επιστημονικές και ποικίλες τα τεχνολογικές εκδηλώσεις και δράσεις...». Και καθώς στην ακρωνυμική του ονομασία ενυπάρχει η λέξη Πολιτισμός καλούμεθα να τον υπηρετήσουμε στο ακέραιο, με τα μέσα και τα εργαλεία που διαθέτουμε.

Συνεχίζοντας λοιπόν την προσπάθεια αυτή, το Σωματείο μας προβαίνει στην έκδοση και παρουσίαση έργων νέων και ταλαντούχων δημιουργών με στόχο τη γνωστοποίηση και ανάδειξή του στο ευρύτερο κοινό μέσω της εκδοτικής του ομάδας Πέντανδρον.

Εντείνοντας την προσπάθεια αυτή έχει θέσει μεταξύ άλλων ως άμεση προτεραιότητα την έκδοση μνημειακών και συνάμα συμβολικών έργων της παγκόσμιας λογοτεχνίας, που ευελπιστούμε ότι στις στείρες ημέρες μας έχουν πολλά να «πουν» στο αναγνωστικό κοινό και στην κοινωνία. Ελπίζουμε η προσπάθεια αυτή να βρει πρόσφορο έδαφος και γιατί όχι να ταραξεί τους εν υπνώσει Κύκλους.

Σχεδιασμός λογοτύπου Δημωφέλεια:
Ειρήνη Βρεπτού.

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Γέρακας, 1/3/2017

Το ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ. επιλέγει, στην εποχή που ο Έρωτας σφύζει, να προκηρύξει τον 1^ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Ποίησης ΔΗΜΩΦΕΛΕΙΑ με θέμα:

«Ο έρωτας στα χρόνια του φόβου».

Η συμμετοχή είναι ελεύθερη σε όλους και όλες, από όλες τις χώρες, στην ελληνική όμως γλώσσα.

Τα ποιήματα που θα σταλούν για το διαγωνισμό πρέπει:

1) Να μην έχουν δημοσιευτεί σε έντυπο ή ηλεκτρονικό μέσο (facebook, ιστοσελίδα κ.λπ.).

2) Η συμμετοχή για τον κάθε διαγωνιζόμενο ορίζεται σε τρία ποιήματα.

3) Το κάθε ποίημα δεν πρέπει να υπερβαίνει τις δυο σελίδες Α4.

4) Τα ποιήματα αποστέλλονται με ψευδώνυμο σε μορφή e-mail στην ηλεκτρονική διεύθυνση: info@athlepolis.gr. Σε περίπτωση βράβευσης θα επικοινωνήσουμε μαζί σας μέσω e-mail.

5) Ωστόσο για όσους αδυνατούν την αποστολή email μπορούν να τα αποστείλουν στην δ/ση: Κεφαλληνίας 17β, Τ.Κ. 15344, Γέρακας, Αθήνα. Τα ποιήματα να στέλνονται με ψευδώνυμο. Σε δεύτερο κλειστό φάκελο αλληλογραφίας ο υποψήφιος εξωτερικά θα αναγράφει πάλι το ψευδώνυμό του και μέσα τα πραγματικά του στοιχεία (όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, τηλέφωνο και e-mail, αν έχει). Ο δεύτερος αυτός φάκελος θα ανοιχθεί από την επιτροπή του διαγωνισμού μόνο σε περίπτωση βράβευσης. Ο διαγωνισμός ξεκινάει την 1/3/2017 και λήγει στις 31/5/2017. Μπορείτε να επικοινωνείτε μέσω του site: www.athlepolis.gr.

Η κρίση των ποιημάτων θα γίνει από τετραμελή Κριτική Επιτροπή, την οποία αποτελούν οι: Σακελλάρης Καμπούρης (Ποιητής), Αγγελική Κομποχόλη (Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Αθηνών, Κριτικός), Ορφέας Σπαρτιώτης (Ποιητής), Κωνσταντία Φαγαδάκη (Ποιήτρια).

Τον Οκτώβριο όσα ποιήματα κατατεθούν θα δημοσιευθούν και θα παρουσιαστούν στο κοινό σε ειδική εκδήλωση. Στην ίδια εκδήλωση θα βραβευτούν και οι τρεις νικητές και θα δοθούν έπαινοι και αναμνηστικά.

*Πρόεδρος της Κριτικής Επιτροπής ορίζεται ο Σακελλάρης Καμπούρης.

BPABEIA

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗ ΣΤΑΧΤΗ

Αδιάφορη περιστροφή του κόσμου.
Το γιατί είν' η καταλληλότερη λέξη
ώστε ν' αποπλίσσεις τον πιο φλύαρο θεό.
Κλειδώνεις τον ίσκιο σου στη χάρτινη διάσταση,
στου μελανιού την επαναλαμβανόμενη ανάγκη.
Εκείνο ξέρει καλύτερα, βρίσκει
το δρόμο της επιστροφής
στο στιγμιαίο τρένο των ονείρων.
Είν' ένας χάρτης η γυμνή της πλάτη.
Δεν οδηγεί πουθενά, παρά μόνο ομορφαίνει
το βλέμμα σου.
Χαζεύεις τη μέση της, ξέρεις ποια μέση
σημαίνει ηδονή.
Τινάζεις το τσιγάρο σου, ένας περίπατος
στη στάχτη σκέφτεσαι
κι έτσι είναι τελικά.
Σχεδόν πάντα αφήνεις στο παράθυρο λίγα
ψίχουλα για τα πουλιά.
Κι αυτά περνούν και δεν τ' αγγίζουν.
Δε βαριέσαι.
Ένας ακόμα ανεκπλήρωτος έρωτας.

ΑΝΟΙΞΗ

Αυτή η σελίδα, απρόθυμη να λύσει το αίνιγμα,
φέρει καινούργια, άλυτη γεύση της ζωής μας.
Αργοί περίπατοι σε πάρκα, που δε θυμόμαστε
πώς μπήκαμε, ούτε το πώς θα βγούμε.
Απλά βρεθήκαμε εκεί, κάτω απ' τα δέντρα,
να στήνουμε τα μυστικά μας,
έτσι που να μην τρομάζουν τα πουλιά.
Μακάρι η γλώσσα να' ταν άνοιξη.
Δική σου και δική μου.
Έτσι τουλάχιστον θα' χαμε
κάτι να προσμένουμε μαζί,
κεντώντας όνειρα τις νύχτες,
πασχίζοντας να βρούμε στις αγχωμένες λέξεις,
μιά στιγμή του προσώπου μας.
Ολ' αυτά είναι πολύ μικρά για να υπάρξουνε ακόμα.
Κάθισε δίπλα μου και διάβασε.
Μέσα από τη φωνή σου ν' αναρωτηθώ,
το ύψος της δικής μου.

ΑΕΙΘΑΛΗ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Αειθαλή ερωτήματα.
Η ασυνέχειά μου διακρίνεται
για τα μακρινά της ταξίδια
από παιδικότητα σε παιδικότητα.
Θα σ' αγαπήσουν γι' αυτό που είσαι.
Ονειρικά και τα δύο σκέλη της πρότασης.
Χθες βράδυ ξύπνησα απελπισμένος,
ψηλαφώντας τα πλευρά μου
κι είδα απελπισμένος πώς δε μου έλειπε κανένα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Χτενίζω τον ήλιο μέσα απ' τα μάτια σου
με κείνο το βλέμμα αποθυμιάς που κληρονόμησα
στην αποκαθήλωση της νύχτας.
Στις άδειες προθήκες των αναμνήσεών σου
παρατάσσω τα αρώματα της νιότης μας.

Κάποτε βάζαμε φωτιά σ' ένα δεμάτι ενοχές
για να ερμηνεύσουμε την ασέλγεια του δειλινού,
γαζώναμε τις ρωγμές της καθημερινότητας
με το γνέμα των ακυβέρνητων υπερβολών μας,
κρύβαμε ελαττώματα στις ξεγνοιασιάς τα στρώματα.

Τώρα δαγκώνουμε τα κρίνα και τα γιασεμιά
μήπως και ματώσει η ατσαλένια ραθυμία μας.
Σε ψυχρά μεταλλικά πλαίσια μαντρώνουμε
τους αποστάτες της λήθης.
Από διαβάτες της ζωής γίναμε αμήχανοι ακροβάτες
στα μπόσικα σχοινιά της ελπίδας.
Μην κατηγορείς τα τσαλακωμένα σου χέρια
που δεν μπορείς να αγκαλιάζεις.
Ένοχη είναι η ξεκούρδια καρδιά
που έπαψε να χτυπά στο ρυθμό της αγάπης.

Κάθε ανεξιχνίαστη σιωπή είναι
κι ένας μικρός εμφύλιος
στη συναισθηματική συνέργειά μας.
Με το θνησιγενές σου γέλιο
ξύσε τη σκουριά απ' τα πνευμόνια,
για ν' ανασάνει το όνειρό μας.

ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.

Είχαμε ορκιστεί μαζί πως θα γεράσουμε,
αλλά ξεχάσαμε μαζί να ζούμε τι σημαίνει.
Ας γίνει τούτο το φεγγάρι το αποψινό μας χάπι
κι έλα να μεθύσουμε με τα ξεθυμασμένα μας φιλιά,
στον παλιό φωνόγραφο να γράψουμε καινούριες
υποσχέσεις.

Η ΕΞΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΕΙΡΙΟΥ

Ακροπατώ στην αφέλεια ενός ουράνιου τόξου,
για να σε συναντήσω στην υπερβολή σου.
Απιθώνω τα δάκρυά μου στο πρεβάζι
της μοναξιάς σου,
σαν υγρά αναθήματα του πόνου μου.

Δε με κοιτάς,
αλλά το βλέμμα σου είναι ένα καράβι
για να σαλπάρουν οι λιπόψυχοι πόθοι μου.

Δε μου μιλάς,
αλλά εγώ ξηλώνω κάθε φράση από το στόμα σου
για να τη συμπληρώσω.

Άφησέ με να πιω μια σταλαματιά λαχτάρα
απ' των χειλιών σου την αλυσάχνη,
να μερώσω τους αναστεναγμούς σου
με την ανάσα του φεγγαριού.

Θέλω να δαμάσω τους ατίθασους βοστρύχους σου
με κείνη τη φιλόρεσκη χτένα που μου χάρισε
η τρικυμία.

Κι ύστερα να στρώσω τριαντάφυλλα σειρά,
να περπατήσεις στην κορυφογραμμή του έρωτα.

Άρωμα άνοιξης αναδίδει το δέρμα σου
κι άγγιγμα φθινοπώρου τα μαλλιά σου.
Στα μαλάματα σε ντύσαν Αυγερινός και Πούλια,
μα παραμένεις γυμνή μες στην αφή μου.

Στα ξέθωρα φτερά μιας πεταλούδας γράφω
«Σ' αγαπώ»,
κρύβω τη μέθη μου στις συσπάσεις της νύχτας.
Έλα ν' ατενίσουμε μαζί το φευγιό ενός ονείρου,
να νιώσουμε για λίγο την εξορία του Σείριου.

Ένας άγνωρος παλμός σα σήμαντρο χτυπά,
στερνός απόηχος της συναστρίας.
Τώρα, ασάλευτοι οι δείκτες στο ρολόι.
Είναι η απουσία σου που σαρώνει το χρόνο.

NEKYIA

Κάθε νύχτα μανταλώνω της μοναξιάς τα παραθύρια
και ψάχνω να σε βρω σε μια χαραματιά φως.
Χάνομαι σε πλάνα ονείρατα,
στους λειμώνες της λήθης,
πασχίζοντας ν' αφουγκραστώ την ανασαιμιά σου.

Στο αστέρινο βλέμμα σου φωλιάζει η επιθυμία,
αναβλύζει πόθος από την άρμη των χειλιών σου
και κατάσαρκα φοράς την παρουσία μου.

Ήμασταν δυο πετροχελίδονα,
διαβατάρικα πουλιά
στης ζωής το ακροθαλάσσι.

Για σεντόνι είχαμε ο ένας τη σκιά του άλλου,
ο κόρφος της αυγής ένα απάγκιο ευτυχίας
και τα κύματα να θυμίζουν λέξεις που χάθηκαν
στο μαϊστράλι ενός παραλοϊσμένου πάθους.

Οι φτερούγες μούσκεψαν από πόνο, βάρυναν,
να πετάξουμε, πλέον δεν μπορούμε.
Είμαστε δυο χαμπούλια που σέρνουν τις αναμνήσεις
πάνω στις στάχτες μιας μαραμένης ανεμώνης.
Στο αγνάντι της ψυχής κουρνιάζει η νοσταλγία,
ιριδίζει η ελπίδα στο ανήλιαγο χαμόγελό μας.

Οι ρωγμές του χρόνου κατάπιαν τον έρωτα
και στη φυγή του φεγγαριού βλασταίνει η αγάπη.
Είμαι ένας κούρος, υπηρέτης της ματαιοδοξίας σου
κι εσύ η ασάλευτη κόρη που ολοένα κι αλαργεύει.

Μ' ορμήνεψε η καρδιά να σε γυρέψω
στο τέλος του απείρου, εκεί που λιποτάχτησε
η λογική.
Το περίγραμμά σου μόνο βρήκα, όχι τη θωριά σου.

Σιωπή είναι το γέλιο που γέρασε,
η βροχή που δεν άγγιξε το χώμα.
Μίλα μου λίγο να ιχνηλατήσω τη μορφή σου,
προτού η λησμονιά τη μνήμη ρυτιδώσει.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΧΑΡΗ (ΣΤΙΣ 12 ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ)

Μπήκα Απρίλη, θαρρώ,
Στο στέκι των Αθανάτων
Γυμνός από χαρά
Ντυμένος τον πόνο τού εφήμερου επιταφίου μου
Προσδοκώντας την πολύφερνη ανάσταση
των ζώντων, ωσάν εμένα.
Δεν προσκύνησα
Δεν ασπάστηκα την ύλη, δυστυχώς,
Δεν επικαλέστηκα τον χθεσινό «έντιμον βίον μου»
για να ζητήσω αντίχαρη
Τέτοια τερτίπια ταιριάζουν μόνο στη Θέτιδα,
ευτυχώς.

Μια σιωπηλή σφηκιά, οι Αντιχαριστές!
Οπότε εγώ θεωρούμουν επισκέπτης εκ του περισσού.
Άλλωστε τι θα μπορούσαν τα χείλη να προσφέρουν στο
χαρτί ή στο ξύλο,
Όταν αδυνατούν να τους εμπιστευτούν, τα ίδια,
το κόκκινο αποτύπωμά τους!
Μετέφερα το μπόι των σκέψεων σε στασίδι
υπερύψηλο, περίτεχνο, νωχελικό.
Το μαρμάρينو ζατρίκιο, φιλοξενούσε δαφνόφυλλα
και ανθούς πασχαλιάς.
Σαρωνόταν άλυττα από κομπά επίσημα υποδήματα
ενώ άκομψα τα κρίματα σέρνονταν με τάματα
γύρω από το σάβανο της ελπίδας.
Πόνεσε τη ματιά μου της πομπής ο ρους!
Καθήκον, ως επί το πλείστον η πίστη,
από φόβο στις αδυναμίες που δεν κητορεύονται...
Πολλοί ανέμεναν το μελισμό του αγίου άρτου
Ελάχιστοι ως τότε φρόντιζαν το μελισμό
της ανθρώπινης ζωής.

Αμφιρρεπής για το σκοπό τής παρουσίας μου,
αναχώρησα.

Δεν ζήτησα αντίχαρη...

Δεν γίνηκα σφηκιά της υποχρέωσης και
της ηδυπάθειας

Δεν προσκύνησα το φόβο της κοσμικής μου
μαριόλας, ευτυχώς.

Βγήκα Απρίλη, σας βεβαιώ,
από τη χάβρα των αθάνατων παθών μου
Με έναν ψαλμό στα χείλη και λίγο αίμα πάνω
στη λαβίδα

Να τα προσφέρω στη δική μου παναγιά.

Τη Μάνα μου ξεπροβόδιζα. Δυστυχώς ...

ΣΑΝΟΒΑ – ΧΙΛΙΟΜΟΔΙ

Τα παιδικά μου χρόνια δεν είχαν αγκάθια.
Μα σαν τα φραγκόσυκα θέριευαν την απειλή τους ,
 με καλάμι και μαχαίρι τα σκοτώναμε
 να χορτάσει η λαχτάρα των χειλιών μας.
Εγώ θυμούμαι καλά ...μάζεψα κρίνους μες
 στα νταμάρια...
 κι ήμουν παιδάκι...!

Ύστερα ήρθαν τα όρνεα με τόγες.
Κάρφωσαν μαύρα κάγκελα και φυλάκισαν
 τη σκέψη μου,
 στο αλφαβητάρι της υποταγής,
 στο ανθολόγιο του δεσμοφύλακα ποιητή,
 που όφειλα να απαγγείλω με λιγοστές ανάσες.
Μα εγώ θυμούμαι καλά πως μύριζε γαζία μια χλαίνη
 που μου 'ραψαν παλτό.
 Κι ήμουν παιδί...!

Ύστερα μάς κύκλωσαν τα τσακάλια.
Σκύλευσαν το σώμα του Ρήγα στου Δούναβη
 τις όχθες.
 Ήπιαν το μεδούλι μας, να στερέψουν
 την κορμοστασιά μας.
Λύσσαξαν στη θέα τής αμφιλύκης πάνω στις παλάμες των
 ματιών μας
 Και θέλησαν να τις κλειδώσουν .
Μα εμείς, θυμούμαι καλά, μαζεύαμε λωτούς
 απ' τον Ιορδάνη.
 Κι ήμαστε μόλις έφηβοι...!

Ύστερα ... Τώρα ...θα έρθουν οι Όποιοι..
Περιμένουμε την Κλινάμαξα στο σταθμό
αιμορραγώντας τη μοίρα μας
πίσω από τους φράχτες με τις φραγκοσυκιές.
Τους χτίσαμε μην δραπτεύσουν τα μυαλά μας ,
οι κατάδικοι αδερφοί μας
και τα πάρωρα όνειρά μας!

Εγώ λέω,
να σμίζουμε τις αρρηφόρες καρδιές μας,
να εκτροχιάσουμε τα κλειδιά τής υπακοής.
Να βγούμε ως λιόντες στα φαράγγια του κόσμου,
να προγκίζουμε τα τσακάλια.
Και να γίνουν οι πλαγιές ανθόκαμποι
τα πέλαγα δειλινά της Ανατολής
Κι οι αιθέρες,των παιδιών οι αλάνες!

Εγώ λέω,
Για μian ελευθερία και μian αγάπη
Στέργουν οι θυσίες του ντουινιά τα συμπόσια!
Στα καπνά βελόνιασα το καλάμι μου.
Με το μαχαίρι
ξεφλουδίζουμε τη γης, να μας αποδουλώσει!

Έτσι να πλάσουμε του θεού τα παιδιά..!
Με Κρίνα, με Λωτούς και μ' Όνειρα!

Η ΗΘΙΚΗ ΜΙΑΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

...με τριάκοντα περουζέδες εξαγόραζαν ελπίδες να τις θάψουν
διαλέγοντας τον φόβο και την εξαθλίωση
μιας ηθικής αμφισβητούμενης.
Μαζί τους συμφωνούσαν υποκριτικά άκριτα και οι επιφυλλίδες.

Κι εγώ έχω εξαργυρώσει
Κι εσύ έχεις εξαργυρωθεί.
Ανάψαμε την ίδια θρυαλλίδα
γνωρίζοντας την μεταλλαγή μας σε ψυχοκτόνους.
Αν τολμάς, θαρρετά, ψάξε στις αθιβολές του ένοχου νου σου
και δικαίωσέ με για τον εμπρησμό
όχι για την ηθική του ...
Θυμήσου την πανήγυρη των Κρίνων.
Ο Ιούδας μινύριζε στο πάλκο
ενώ εμείς ηδονιζόμαστε
χορεύοντας στην απόλυτη ευπιστία των ιδεών μας.

Αλήθεια, σε σιχάθηκα !
Θέλω να ζω χωρίς την άδειά σου
μακριά από τις χρεωκοπημένες προσδοκίες σου.
Θέλω να απιστώ στην ένοχη ηθική σου
Θέλω να προδίδω τη φωνή σου που ασελγεί στη δική μου ηχώ!
Δεν πείθομαι στους νομοθέτες που ψάχνουν
την πίστη στις εμμονές.
Ασπάζομαι το απείθαρχο που στύβει τον εγωισμό
διαχέοντας την αμφισβήτηση
έστω κι αν μου περονιάζει τα κόκαλα.
Η απιστία οξυγονώνει τις ελευθερίες μου
Μα εγώ το δικό σου οξυγόνο δεν κλέβω
Εκτός εάν ζηλέψουμε μιαν ανάσα να κρατήσουμε μαζί.

Μάταια θα προσπαθείς να κηδεμονεύσεις την προδοσία μου
Μάταια να με υποδέσεις στην αλαζονεία της πίστης σου
Μη με εμπιστευθείς επειδή σε θηλάζουν οι ευεργεσίες μου!
Μίσθαρνο όργανο δεν θα γεννώ.
Ανυπότακτο θρασίμι ορθώνομαι.
Δες αν μπορείς να ψαλιδίσεις την ούγια
της παρακμής σου κι έμπτα στο μιντέρι μου.
Εγώ σε θέλω στην καθημερινότητα όποιου θεού,
άπιστο,
και από σαλή μήτρα προδομένο...

ΕΠΑΙΝΟΙ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΛΕΙΤΣΑΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ

I

Υποταγμένη. Έτσι μόνο σε εκτιμώ,
αφού, στις μέρες τούτες του υπέρμετρου εγωισμού,
βρήκα κάτι που να με κάνει πιο εξωστρεφή.
Πρέπει, λοιπόν, να 'σαι καθ' όλα υποταγμένη.
Τώρα που νιώθεις κι έρχομαι πιο επίμονα,
τώρα που υποχωρώ κι εγώ στο βλέμμα και στο σώμα σου.

II

Έκανα αυτό που ήθελα. Έκανες αυτό που ήθελες.
Πρέπει να δούμε πώς θα τα διορθώσουμε.
Τα 'δωσες όλα μόνη σου σ' αυτόν τον έρωτα
και ήξερες ότι σ' έβαζα στο χέρι.
Πρέπει να δούμε πώς θα τα διορθώσουμε.
Ο έρωτας δεν είναι παίξε γέλασε·
θέλει μετάνοια κανείς για να αμαρτήσει δεύτερη φορά.

III

Απόψε ξεπέρασες τον εαυτό σου.
Είναι στενά τα όρια ανάμεσα στην αποθέωση
και τον εμπτυσμό.
Ήσουν ωραία όμως, σαν μουσική νυχτερινή
που ακούγεται έξω ακόμη, μετά από κάποια
διαδήλωση.
Απόψε έδωσες κορμί. Κάναμε μια υπέρβαση.

ΚΩΣΤΑΣ ΣΩΚΟΣ

ΑΝΕΛΠΙΔΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ

Τα μάτια δακρυσμένα και των δυο μας
λίγο προτού σαλπάρει το σκαρί
Αυτό που πάντα με στεναχωρεί
είναι το άδειο βλέμμα των παιδιών μας.

Μ' αγάπη και στοργή θα τα κρατήσεις
κι' όταν ρωτούν που είναι ο μπαμπάς,
απλά και πειστικά τους απαντάς,
στις δύσκολες ετούτες ερωτήσεις.

Των ναυτικών ρομάντζα και ειδύλλια,
ορίζοντες τα πλέκουν κυανοί
και τα ποτίζουν οι ωκεανοί
με την αμφιβολία και τη ζήλεια.

Μόνη στο σπίτι, θα'σαι, ένα χρόνο.
Οι μοναξιές, δεν είναι αρεστές.
Μνηστήρες θα προστρέξουν κι εραστές
για του συζύγου σου. τον άδειο θρόνο!

Είναι οι Πηνελόπες ένας μύθος
κι οι ζώνες της αγνότητας φαρδιές.
Όσο κι' αν πλησιάζουν δυο καρδιές
δεν μπαίνουνε ποτέ στο ίδιο στήθος!

Κρατάς τα δυο παιδιά και επιπλέον,
την κάθε σου ερωτική ορμή.
Ακόμη κι' αν δεν ψάχνεις αφορμή.
Η αντοχή 'ναι, θέμα χρόνου πλέον!

Ιδίωμα, της γυναικείας φύσης.
Αδυναμία, που δικαιολογώ.
Μα θα'σαι Μάνα, όσο λείπω εγώ,
και ο Πατέρας, των παιδιών, επίσης.

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ ΜΑΧΑΝ . . .

Οι ναυτικοί 'ναι τυχεροί, το έχω ξανακούσει,
κάποιο λιμάνι γραφικό μακριά, τους περιμένει.
Μα σαν θα βγουν αλώβητοι απ' το θαλάσσιο πούσι
μεσ' στου Ισλάμ την καταχνιά θα μπουν.
Την YEMENH.

Μπαρ και ταβέρνες δε θα βρουν, με πότες
και γλεντζέδες.
Οι κοπελιές κυκλοφορούν με μακριά ιμάτια,
κοιτούνε πίσ' απ' τα τσαντόρ κι' από τους φερετζέδες.
Ποθούνε κι' ερωτεύονται, μονάχα με τα μάτια.

Μουτζαχεντίν ανέβηκαν στο πλοίο και μουλάδες.
Σφράγισαν όλα τα ποτά και είπανε με χλεύη:
Όποιοι πειράξουν κοπελιές, θα μπούνε σε μπελάδες.
Κανείς τα σεξουαλικά, να μην αναμοχλεύει.

Ισλάμ. Ο χριστιανός γαμπρός, λύκων θα βρει αγέλη.
Στυγνός και αδυσώπητος ο νόμος της «Σαρία».
Ραβδίζουνε, λιθοβολούν, ακρωτηριάζουν μέλη.
Χτυπήματα, πιο δυνατά κι' από του καρχαρία.

Σε οδηγούνε πάραυτα, σε κοντινό λημέρι.
Σε κάποιον δρόμο άγνωστο και με πυκνό σκοτάδι,
όμοιο κι' απαράλλαχτο σ' όλης της γης τα μέρη,
ευθύ και κατηφορικό. Τον δρόμο για τον Άδη...

Οι έρωτες δε σταματούν με νόμους και φοβέρες.
Ο χριστιανός ναυτόπαις μας και μουσουλμάνο νέα
παράφορ' αγαπήθηκαν, φορέσανε και βέρες
κι από τους δυο τους, έκτοτε, δεν ακουστήκαν νέα.

Το πλοίο έφτασε χωρίς εκείνους, στην Πατρίδα.
Στο σπίτι, του ναυτόπαιδα, δεν είχαν μάθει κάτι.
Μπορ' οι γονείς του να τον βρουν νεκρό, μπορεί σακάτη,
μπορεί με της επιστροφής, να ζούνε, την ελπίδα...

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΣΤΕΤΤΙΝΟΥ

Το βλέμμα σου στο πέλαγο χαμένο.
Βάρδια. Σφιχτά κρατάς την κουπαστή.
Μπορείς να κλάψεις δίχως ν' ακουστεί.
Είναι το κύμα τώρ' αγριεμένο.

Το σύστημα ανίκητος εχθρός σου.
Ένα κορίτσι της ανατολής
όσο συχνά κι' αν το αναπολείς
δεν θα καθίσει πάλι στο πλευρό σου.

Θυμάσαι διαρκώς την ίδια φράση-
«Να μπω σε μια κρυψώνα μυστική,
να κάτσω χίλιες μέρες νηστική».
Στον κόσμο σου ζητούσε να περάσει.

Λιμάνι σαν το φρούριο της Βαστίλης
και περιβάλλον μεσαιωνικό.
Στην αποβάθρα, ένα θηλυκό
μήνυμα περιμένει να του στείλεις.

Έφυγες, μα η σκέψη σου θα μένει
σε μιαν αγάπη πού 'χει πληγωθεί.
Που πέθανε προτού να γεννηθεί
και στο Στεττίνο βρίσκεται θαμμένη.

Τον πόνο σου, στον χρόνο δεν αντέχεις.
Θες να πεθάνεις, όχι να πνιγείς.
Κάλλιο επάνω σου δυο μέτρα γης
παρά στους αχανείς βυθούς να τρέχεις!

Της Δύσης κοπελιά εσύ, βαμμένη
πού μοιάζεις με του τοίχου ζωγραφιά,
απέχεις απ τη γνήσια ομορφιά
που 'μεινε στο Στεττίνο προδομένη!

ΘΩΜΗ ΜΠΑΛΤΣΑΒΙΑ

ΤΑ ΑΝΕΙΠΩΤΑ

Κάποτε θα σου στείλω ένα δώρο ετεροχρονισμένα...όταν δεν θα υπάρχει λόγος ίσως για δώρα αναμεταξύ μας μα αυτό δε θα'ναι ένα οποιοδήποτε δώρο...αυτό το δώρο θα έρθει να σε βρει την απολύτως κατάλληλη στιγμή...

ένα κουτί..ένα απλό κουτί από αυτά που δε φαντάζεσαι πως θα κρύβουν σπουδαίο περιεχόμενο...ένα ανώνυμο κουτί αφού θα έχει σφραγίδα το άρωμά μου που θα με προδώσει ως αποστολέα...

το πρώτο που μέσα το θα βρεις καλά τυλιγμένο είναι ένα τελευταίο φιλί...το φιλί που ήθελα να σου δώσω κι όχι αυτό που σου έδωσα...σε αυτό το φιλί θα νιώσεις την αλήθεια κι όχι σε κείνο που θυμάσαι...κάπου κρυμμένο αν ψάξεις καλά θα έχω φυλαγμένο κι ένα χαμόγελο...δεν σου χαμογέλασα τότε κι ας μου το ζήτησες...δε μπόρεσα...

άσε για το τέλος την κονσέρβα που θα βρεις μέσα σ'αυτό το κουτί..ναι...κονσέρβα..μην σου φανεί παράξενο...πως αλλιώς θα μπορούσα να κλείσω ερμητικά ως να φτάσει σε σένα το δώρο,το περιεχόμενό της;

τα ανείπωτα...τα ανείπωτα έχω κλείσει εκεί...τα ανείπωτα που αν στη θάλασσα τα ρίξεις θα γεννούν κύματα θεριά...που αν τα πάρει ο άνεμος σύννεφα θα γίνουν και θα σκεπιάσουν την πλάση σε έναν ουρανό που θα έχει γνωρίσει καλύτερες μέρες...

όσα ποτέ δεν σου είπα με απόλυτη επίγνωση...
εκεί κλεισμένα αεροστεγώς θα βρεις
μες την κονσέρβα μου και θα τα μάθεις πια...όλα...

μην την ανοίξεις μόνο σα βραδιάσει και έχει φανεί το ασήμι
στο στερέωμα γιατί θα κλάψει...μην την ανοίξεις όταν τα
πουλιά θα κελαηδούν μη βουβαθούν για πάντα...μην την
ανοίξεις την κονσέρβα αυτή αν δεν με αγάπησες....

ΤΑ ΑΤΑΞΙΔΕΥΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σου είχα γράψει κείνο τον καιρό της αναμπουμπούλας στα στήθια, τόσα γράμματα...είχα φτάσει τόσες και τόσες φορές ως το κίτρινο κουτί..εκείνο το ξεχασμένο στην απάνω γειτονιά που ήταν ερημωμένο...μη με δει ανθρώπου μάτι...

γύριζα σπίτι και τα γράμματα ήταν ακόμη φυλαχτό στον κόρφο μου ως την επόμενη φορά που θα έκανα απόπειρα να σου τα ταχυδρομήσω...

μη με ρωτάς...δεν ξέρω γιατί έμειναν αταξίδευτα τούτα τα γράμματα...ίσως είχαν αγάπη περισσή ανάμεσα στις λέξεις και δεν έπρεπε...

ίσως ξεχείλιζε κι ο πόνος μέχρι το επόμενο σημείο στίξης και...δεν έπρεπε...μην με ρωτάς...

αυτά τα γράμματα ήταν παιδιά της αϋπνίας..παιδιά που μαζί μου ψυχορράγησαν ως της αυγής το πρώτο σκίρτημα φορές χίλιες...παιδιά που καταδέχτηκαν να πιουν από το δάκρυ μου δίχως να τα νοιάξει αν σημάδια θα έφεραν μελανά έπειτα...

με ένα σταχτοδοχείο για παρέα κάτω από ένα χλωμό φως, έγγραφα άραγε; ή κομμάτια μου κολλούσα στο χαρτί για να σου στείλω;

λίγο ο καπνός από το τσιγάρο που ένιωσε κι αυτό την εγκατάλειψη, λίγο η αλμύρα των ματιών...δεν ξέρω πως κατόρθωσα να γράψω τα γράμματα τούτα τα αταξίδευτα...

σαν ξυπνούσα το πρωί δραπέτης του εφιάλτη μου, όπως-όπως κάτι πάνω μου έριχνα και με τα γράμματα σφιχτά να αγκαλιάζω το κορμί μου, ξεκινούσα...ο καφές γνώριζε κι αυτός εγκατάλειψη τι θα πει...

έφτανα με λαχάνιασμα στο κίτρινο κουτί...κοντοστεκόμουν απέναντί του και το κοιτούσα...

τη μια ήταν φιλικό θαρρούσα, ενίοτε άλλαζε διαθέσεις και
θύμωνε με την αναποφασιστικότητα μου...μα πάντα ακίνητο
κάρφωνε κι αυτό το βλέμμα του το παγωμένο επάνω μου...
ένας είρωνας σε κίτρινο χρώμα..

σαν έφευγα δίχως να του παραδώσω το πολύτιμο φορτίο
μου, δεν τολμούσα να κοιτάξω αυτό μα ελκυστικότερες ήταν
οι μύτες των παπουτσιών μου κι ας ήταν φθαρμένες...

λίγο τα γράμματα που έμειναν αταξίδευτα λες και ήταν
όνειρα...λίγο η ενοχή μου και το κίτρινο στωικό κουτί...και
έγερναν οι ώμοι μου σα να κουβαλούσαν τις αμαρτίες του
κόσμου...

ΤΟ ΣΥΡΤΑΡΙ

Ένα συρτάρι...ένα συρτάρι που'χω να ανοίξω καιρό..
δεν τολμώ...

ένα συρτάρι κλειδωμένο...
γεμάτο από σκόρπιες σελίδες ζωής...

τόσα ποιήματα... ποιήματα που λιμοκτονούν πια..ποιήματα
που αφυδατώθηκαν... ρημάδια και στοιχειά του άρχοντα
χρόνου... εσύ κι εγώ... οι στιγμές μας σε ένα συρτάρι όλο κι
όλο...

ό,τι ζήσαμε χάρτινο πια... άραγε να'ναι η κάθε λέξη στην ίδια
θέση; κάθε σημείο στίξης;

κάθομαι ως ένα κέρινο ομοίωμα μπρος σε ένα συρτάρι που
η ζωή μου όλη ίσως δεν αναπνέει πια μέσα στα άδυτα σπλά-
χνα του... εκεί μέσα σε έκλεισα...

άραγε θα ζεις ακόμη μέσα σε τόσα ποιήματα;

δραπετεύεις συχνά πάραυτα κι έρχεσαι και κατοικείς στα
δικά μου σπλάχνα...

όχι... δε θα γράψω πια ποίημα για σένα πια όσο κι αν με
σταυροβελονιά κεντάς τον καμβά της ψυχής μου ακόμη...
τέτοια ζωή δεν θα σου δώσω κι ας είμαι πια από κερί... κι ας
έχεις γίνει το στοιχείο της δήθεν ζωής μου...

ένα συρτάρι..ένα συρτάρι παραγεμισμένο ως πάνω με μελά-
νι που μάλλον ξεθώριασε...το μελάνι του πόνου...το μελάνι
της λατρείας...τι κι αν ξεθωριάζει; Σα λεπίδι με τρυπά με την
ίδια δύναμη...

τόσα ποιήματα... έμβρυα από νύχτες που δεν ξημέρωσαν
ποτέ...ποιήματα που δεν είδαν ποτέ το φως του ήλιου...δε τα
ζέστανε καμιά του αχτίδα και καμιά αγκαλιά σου...

γεννήματα του φεγγαριού που ορφάνεψαν από αγάπη πριν
τη γνωρίσουν... βύζαξαν μόνο πίκρα...

ένα συρτάρι..μια ζωή....

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΑΝΤΑΣ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΥΑΚΙΝΘΟΙ

Έλα λοιπόν, μην περιμένεις
ξεβάψου μ' άγρια μέντα
κι άσε τον πόθο στα στήθη σου
να στεγάσεις τον έρωτα
των Καλοκαιριών.
Μη με οδηγείς στις σκιές
που τις ντύνει το δάκρυ
και τον ήλιο τον ξοδεύει
ο θάνατος.
Μικρή τριανταφυλλένια
μ'ένα σου άγγιγμα
με περνάς στον παράδεισο
εκεί που οι ανάσες
γίνονται ψίθυροι, οι ψίθυροι άνεμοι
κι οι άνεμοι θύελλες .
Ποιος μπορεί να κατασβέσει
ό,τι κατακαίει τον νου
κι αφήνει την εγκαυστική
των φλογισμένων κορμιών
στις ολονυχτία του έρωτα.
Το άσπρο φιλί που μύρισε
την Ανάσταση, είν'το δικό μας
κι η έσχατη αναλαμπή
που μας ξόδεψε αφειδώλευτα
στις πυγολαμπίδες της ερημιάς
είν'η αγάπη μας !
Κι η γαλήνια μελωδία
στις πέργολες των νησιών
είν' η επιθυμία των τελευταίων
υάκινθων
να μην απολέσει τη λάμψη του
ο έρωτας των παιδιών
στα χρόνια του φόβου!

ΗΤΑΝ ΟΜΟΡΦΙΑ, ΗΤΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

Ήταν ομορφιά, ήταν όνειρο
ένα κορίτσι του ήλιου
με την απανεμιά του παράδεισου
με τα λυτά του μαλλιά
στους μεταξένιους του ώμους
ένα φεγγάρι ολόγιομο
με το δροσερό του το πρόσωπο
να στάζει άχνη του έρωτα!
Ήταν τα χρώματα
και του ζωγράφου η τέχνη
δυο μάτια κοράλλινα
με το φως της αγάπης
δυο χείλη της εφηβείας
που προσδοκούσε μ'ένα
αχαρτογράφητο φιλί
να τα γευθεί απρόσκλητος
ο Απόλλωνας!
Ήταν ο έρωτας
που δε φοβάται ν'ανθίσει
στα χρόνια του φόβου
και στην ωρυγή των ανέμων.
Θεέ μου ,πόση ποίηση
μπορείς να παράγεις
με των χρωμάτων τη μείξη
από ένα χέρι που αποτυπώνει
τη στίλβη των άστρων
σ' ένα κορίτσι των λουλουδιών
κι όλα στις οκτώ του Μάρτη
χωρίς αγγέλους
με κόκκινα τριαντάφυλλα
και ολόλευκα κρίνα
τη γυναίκα ευαγγελίζονται.
Ήταν κι ο "Κουρασμένος εργάτης της τέχνης"
που ζωγράφιζε στο εργαστήρι του
το φιλντισένιο βλέμμα της ομορφιάς
κι εμείς που θα υμνούσαμε
μ' ένα ποίημα του Αποσπερίτη
το "Κορίτσι του ήλιου"!

ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΥΕΛΛΑ

Ποιος χτύπος και ποια πνοή
μπορούν να μετρήσουν
την αγωνία μας
όταν πονάμε για δυο μάτια
δικά μας
για έναν ήλιο που μεσουρανάει
μόνο για μας;
Τώρα που τα χρόνια του τρόμου
σου αφαιρούν την ελευθερία
κι ο έρωτας περνάει
στον ακτιβισμό των βραχονησίδων
ζητάς μια γαλήνη
την αχλή της αυγής
περιχυμένης με φως
και ιριδισμούς της καρδιάς
να ξεχάσεις το κόκκινο γαρύφαλλο
που έσταξε δάκρυ μια αίθρια νύχτα
στην μεμβράνη του κύτταρου.
Ακτημοσύνη του όμικρον
πέρασε η ώρα κι απόκαμες
θες να κλείσεις τα μάτια
να ονειρευτείς Καλοκαίρια
τ' αρμυρίκι που έσταξε αίμα
στων "Λεόντων την πύλη"
και πέρασε αλώβητο
της φωτιάς το ποτάμι
έτσι που όταν ξυπνήσεις
στο "νησί των ανέμων"
να κατηφορίσουν λοξοδρομώντας
των Κυκλάδων οι γλάροι
και να ψάξουν τα χέρια σου
να σου πουν μ'ένα στόμα
σ' αγαπάμε ομορφιά μου

σαν τα βράκτια φύλλα
της βουκαμβίλιας
τα λευκά τους τα άνθη
έτσι που αν πονέσεις ξανά
να αναζητήσουμε τα ποιήματα
που μιλάν με υπέρβαση
κι αναστάσιμους ύμνους!

ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Μια φορά κι έναν καιρό, στο σκοτάδι των ονείρων σε ονει-
ρεύτηκα

Στην εποχή της φωτιάς και του σπαθιού

Στις κόκκινες κλωστές παραμυθιού

Στις πολύτιμες ευχές ενός μικρού παιδιού

Στην εκταφή ενός άλιωτου νεκρού.

Εκείνον τον καιρό

Που οι άνθρωποι σώπασαν

Για να γεννηθεί η αγάπη μας.

ΜΑΧΗ

Για την αληθινή αγάπη θα εκδικηθώ. Προκαλώ!
Το Δόγμα των Κολασμένων με ποσοστό συμμετοχής μέσα
από την καρδιά μου
Όσες φορές κι αν με προειδοποιήσεις
για να με προστατέψεις. Μάτια μου.
Σε ένα άνισο αγώνα δύο κόσμοι διαφορετικοί
Μέσα στο ίδιο όνειρο αναπνέουμε
την απαγορευμένη αγάπη.
Στην αρχή ήταν φόβος
Μετά ανάγκη
έπειτα ελπίδα
καταλήγοντας δάκρυ
Όσπου έγινε όρκος δεμένος πάνω
στης πλάτης τα φτερά
Λευκά τα δικά μου. Τα δικά σου κατάμαυρα.
Αναπόφευκτη απώλεια, σ' ένα δρόμο γεμάτο αγκάθια
Ρόδα που ανθίζουν δίχως νερό. Μόνο δάκρυα
Κάθε βήμα και μία μικρή ρωγμή
Στο έδαφος που μοιάζει με γυαλί.

ΣΙΩΠΗΛΗ

Πάντα θα υπάρχει ένα σημείο συνάντησης για εμάς
Που θα αφήνουμε το σημάδι της αγάπης μας
Ρωγμές μυστικές θα χαράζονται στις ραγάδες της αναμονής
έξω από το χρόνο και τον χώρο. Της λανθάνουσας στιγμής
Εσύ κι εγώ. Μόνοι σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο με τα κορμιά μας
να πάλλονται
και τις ψυχές να φωτίζουν να υπογραμμίζουν κι ύστερα να
χάνονται
σ' ένα άλλο επίπεδο. Σε μία άλλη ζωή
που μέσα της κοιμίζει σπασμένων φεγγαριών ατόφιο καρφί
Σ' αυτόν τον ψεύτικο γυάλινο κόσμο δε μπορούμε να είμαστε
μαζί
Πονάει η κάθε ανάμνηση
Και η σάρκα ματώνει από τα νύχια της . Νύχτα
Στον όρκο μας δέθηκα. Σιωπηλή κρατήθηκα
Και περιμένω . Να γυρίσεις.
Από την αρχή να με αγαπήσεις
στα χέρια σου να με κρατήσεις
Παλαιωμένο κρασί. Να πιείς. Να μεθύσεις .
Σαν το πιο πολύτιμο θησαυρό
Στον κόσμο των ονείρων κι απόψε θα σε βρω
να σου μαρτυρήσω
να σε αγγίξω
να σου θυμίσω
να σε κοιμίσω
το δάκρυ μου στο δάκρυ σου να αφήσω

κι όταν ξυπνήσω
θ' αντικρύσω το γκρίζο, του Ουρανού
στη σκόνη του ραγισμένου χρόνου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΠΠΑ

ΤΡΕΙΣ ΣΥΛΛΑΒΕΣ

Τρεις συλλαβές
με μιαν ανάσα
τραντάζει ως το κόκκαλο
η αγάπη.
Που τρεις και ξέμαθα να ζω
μισός στ' άλλο μισό σου.

Βαριά πατώ
καταβυθίζομαι
στο εγώ -κι εγώ- του κόσμου.

ΣΤΙΧΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Σαν ο καιρός που πέρασε
-μια παύση-
στριμώχτηκα κι εγώ
στο παραμιλητό σου.
Στίχος που επίμονα
δεν λέει να σβήσει.

Χίλιες φορές
φύλλο ή φτερό
στις απαρχές τ' ανέμου,
κι ως όπου φτάσω.

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΑ ΣΥΜΠΑΝΤΑ

Τα χρόνια μας πυρσοί
κι όπως παραμονεύουν
χάνονται,
στ' ατέρμονα
των σιωπηλών πραγμάτων,
στ' αντικρινά
και τους καπνούς τραγουδισμένα βλέμματα,
στα ερωτικά
που όλο πληθαίνουν σύμπαντα.

JASMINE LUPO

ΛΑΪΚΑ

Σκοτάδια.
Γλιστράει στον αέρα το σώμα. Μαλακωμένα τα μάτια στο
έξω.

Δυτικά, της λες.
Στο άγνωστο, τη ζορίζεις.
Οι αποβάθρες των τρένων, στον αέρα παραδομένες.
Στην ώρα σου πάντα.
Κείνη, λίγο κλέβει.
Πάντα.
Εσένα. Εσένα στις λέξεις σου.

Ο χρόνος κει μέσα αναπαύεται.
Και ο χώρος δύστροπος.
Περπατήσιμος και ολότελα μη κατακτημένος.
Σπρώξε την πόρτα.
Στο τραπέζι κάτσε.

Τα έλλε και τα έρε σου.
Η μπερζέρα μου.
Η μουσική σου.
Ο χρόνος τους.

Το «αν δεν» το κλειδί.
Και το «θα» η στοργή.

Τη σπρώχνεις αέρινα. Σταθερά.
Τα πουλιά είναι χάρτινα.
Και τα ονόματά μας, ίδια.

Το γκρι καλοκαιρινό.
Οι κουρτίνες πια ανοιχτές.
Και το μωβ πλισσαρισμένο σωστά.

ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.

Χαιρετίσματα έχεις.
Κείνης, της έχεις ευτυχία.

Σβήσε τη ζωή.
Φτάνει.
Καληνύχτα.

ΑΤΙΤΛΑ ΤΟΥ ΦΛΕΒΑΡΗ

Η ευθεία που σχεδίασες είναι αστεία.
Ίσια και μόνο δική σου.
Η ζωή χαμογελά πάνω από τον ώμο σου.
Νηπιαγωγείο.

Σπαρταράς, καλή μου.

Το μπετόν αρμέ είναι εύκολο.
Το παράθυρο χρειαζόμενο.
Και η υπογραφή σου γρατσουνάει.

Καρναβάλια τον Σεπτέμβρη.
Το μέσα χωρίς σημασία.
Και το ηλιοβασίλεμα παραμελημένο.

Καρναβάλια τον Σεπτέμβρη.
Αστεία η ευθεία σου, πεισματάρα μου.
Θα μάθεις όμως.
Πού θα πάει.
Θα μάθεις.

Ξέσφιξε το χεράκι σου. Συγκεντρώσου στην έννοια.
Παρεξήγηση, ήτανε.
Χαιρετίσματα, λες, χαμένη μου.

Το ίδιο πράσινο θα έπαιρνα, ξένε.

ΑΤΙΤΛΑ ΤΟΥ ΦΛΕΒΑΡΗ

Χριστούγεννα θα τα ονομάσουμε.
Πόλεις.
Και κάθεσαι.
Περπατήματα αχρείαστα. Το αστικό, ιδιωτικό.
Δε θα τα καταφέρω, μου λες.

Πάμε για χορό!

Πορτοκαλί, βυσσινί γυάλινο και οινοπνευματί
ισορροπημένο.
Στη σειρά, και ένα ατίθασο, τα βαζάκια.
Το τραπέζι άδειο και πάλι γεμάτο.
Δε θα 'ρθω.
Εξάλλου, με στέλνεις αλλού. Όπως πρέπει.

Το ψωμάκι είναι ένα.
Ο δρόμος απροσπέλαστος. Τα πρωινά, τον κοιτάς.
Μπουσουλάς. Η ασφαλτο στις παλάμες σου.
Τώρα σήκωσε τα μάτια.
Κοίτα με.
Σου μιλάω!

Δάκρυσε. Δάκρυσε για την άγνωστη σου.
Με χρειάζεσαι. Μόνο εσύ με χρειάζεσαι.

Το κρύο γνωστό.
Το γκρι ήσυχο.
Οι κυβόλιθοι χωνιασμένοι.
Τα γράμματα κάτω από τον ουρανό.

Το βλέμμα;
Γέρνουν οι λεβάντες στην αλμύρα αγόγγυστες.
Στη λήθη;

Πουθενά.
Πουθενά.
Πουθενά.

Γύρνα, μου λες.
Μείνε, μου λες.

Άσε με. Το μαύρο είναι τόσο φωτεινό και ευρύχωρο.
Το γυαλί δίπλα μου.
Ηρεμία.
Άσε με.

ΕΛΕΝΑ ΤΕΡΝΙΩΤΗ

ΠΟΛΥΧΡΩΜΕΣ

Πολύχρωμες ψυχές
Πιάνουν τον πάτο,
Το σύνθημα ακόμη
Δεν φανέρωσε,
Τον έρωτα ζητούν,
ν' ανέβει στο βάθρο
Μα κάποιος από αυτούς
Τον εμαρτύρησε...
Κουφάρια τριγυρνούν,
Στο ψέμα ψάχνουν να βρούν
Το ποθητό το δηλητήριο...
Να γίνουν τα σημάδια,
Ο φωτεινός ο φάρος τους,
Να πιάνουν τον καημό
Σαν διαβατήριο...
Πολύχρωμες ψυχές
Βαρούν το κύμα,
Και τον αφρό υμνούν μέσα στα στήθη τους...
Κοιμούνται στις ακτές,
Δεν είναι κρίμα,
Γυμνοί θα πάρουνε την πόλη τους.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Ο τόπος βαρύς,
Το γέρμα σκοτεινό..
Μια αγάπη πασχίζει
Να γεννηθεί,
Ο ήλιος την φωτίζει..
Κουρασμένη η ψυχή
Βουρκώνει το βλέμμα και,
Η ανάσα τελματώνει..
Απέλπιστο χτυποκάρδι ,
Που ζητά να βρεί το ρυθμό,
Να αγγίζει και ας μην είναι εδώ,
Μόνο να νιώθει...
Να νιώθει το αίμα στο σταυρό ,
Που ψάχνει να σηκώσει
Να κυβερνά με ήλιο
Το στερνό το χάδι
Αποκοιμιέσαι με το όνειρο
Μέσα στην καρδιά.....

ΔΙΧΩΣ ΤΕΛΟΣ

Μου μοιάζουν τα
Όνειρα
Ψυχές ανθρώπων
Που ζωντανεύουν στο πάλκο...
Κουρασμένες ματιές
Δίχως τέλος...
Ένα σοκάκι φωτισμένο
Γιατί ο ήλιος
Ξέχασε να κρυφτεί
Μια σταγόνα βροχής
Κυλά στο τζάμι
Το παράθυρο ερμητικά κλειστό
Και εσύ,
Αποθαρρύνεις
Την σκέψη να ακουμπήσει το φως,
Φοβάσαι μην γίνεις καταιγίδα
Και ορμήσεις.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΟΥΣΣΙΝΟΣ

ΒΡΟΧΗ

Βροχή παιδί του φθινοπώρου,
βρυχάσαι θριαμβολογώντας πάνω στο ηττημένο καλοκαίρι,
φτιάχνεις σταγόνες πόνου και θανάτου τραγουδώντας το
πένθος,
γίνεσαι τυφώνας διαταγμάτων και αποφάσεων τέλους!
Οι βροντές σου φωνάζουν το φόβο!
Μουγκές αστραπές δυστυχίας φωτίζουν την πτώση
και καταγίδες μαχαιριών πληγώνουν τ' όνειρα κόβοντας
στη μέση το δρόμο προς το ξημέρωμα!

Ανθέ κακοκαιρίας και μυρουδιά λύπης,
ο σκαντζόχοιρος ουρανός με το ποτιστήρι σου μουσκεύει τις
σημαίες, τα μάτια και την αυγή!
Το μέλλον προσαρτάται στο υγρό βασίλειο της θλίψης
και οι αιχμάλωτοι, ένα πικραμένο στράτευμα αστεριών,
ετοιμάζονται από τους αξιωματικούς σου για εκτέλεση!

Ήσουν κάποτε γονιμότητα, λουλούδι και ψωμί, βροχή,
ακατέργαστο υλικό της ανάστασης
και φυσική άρνηση της άνυδρης άρνησης!
Ήσουν κεραυνός μες στη νυχτιά,
καταστάλαγμα υγρού φωτός,
παιδί της θύελλας, στόμα της χαράς
και χείμαρρος προσδοκιών ζωής!
Διασταυρώθηκες με την παραίτηση, βροχή,
νίκησες τ' αδιάβροχα και τις ομπρέλες
κι έκανες την άνοιξη ν' ανθίσει μέσα από την ορμή σου!

Συνέταιρε τώρα του χιονιά,
ακόμη κι αν σφυρίζεις εχθρικά
και στα μαύρα σύννεφα ταξιδεύεις πια
προς το χειμώνα
θα 'ρθει εποχή ξανά, το ξέρουμε κι οι δυο,
όπου η ροή σου το φως του φεγγαριού θα φέρει
στις δακρυσμένες στην καρδιά ανεμώνες!

ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΝ ΑΥΓΗ

Μια άθυμη αυγή
στάθηκε σήμερα στο παράθυρο μου!
κοίταξε με τ' απαιτητικά της μάτια
και μου έκανε αυστηρή κριτική!

-Ο θάνατος κεντά ασταμάτητα με μια αίσθηση αιωνιότητας!
Δε βλέπεις τα πληγωμένα σώματα
και τη νύχτα που τις Ωρες σκεπάζει;
Γιατί αργείς να έρθεις;

-Σώπα! Άφησε ένα φτωχό χάδι να αξιώσει την ύπαρξη σου!
Κοίταξε γύρω σου! Ένας στόλος θνητών αστεριών επίμονα
κωπηλατεί και ταξιδεύει!

Στις στολές τους αστράφτουν φωτιές! Η θέλησή τους για
σένα!

Μην τα κακίζεις! Ένα χαρούμενα απόβροχο σε λιμάνι απάνε-
μο το πρωί ονειρεύονται!

Τότε ένα άγγιγμα τρυφερό και σίγουρο
απλώθηκε από τις ακτίνες στα διψασμένα για ζεστασιά χέρια
και η φωνή της ενίσχυσε το πάθος
αφήνοντας ένα υπέροχο χαμόγελο να δροσίσει την πορεία
τους!

Ήταν η ώρα που η Ψυχή συναντούσε τον Έρωτα
και τ' αστέρια ορμούσαν προς το βασίλειο της ελευθερίας
με γρήγορες και αποφασιστικές κινήσεις
ενώ ένας αντάρτης ήλιος συντόνιζε την έφοδο στον ουρανό!

Αμέσως μετά ένα υπέροχο φως κυριάρχησε.
που μας βρήκε αγκαλιά να ταχυδρομούμε στον κόσμο τ'
όνειρο της άνοιξης
περιτυλιγμένο σε μορφή δώρου,
όμοιο με αυτό που δίνεται
όταν η επιθυμία μετατρέπεται σε απόφαση ενός νέου σαλ-
παρίσματος!

Και ήταν η ανάσα των ρόδων, του Ζέφυρου,
των αηδονιών και του μέλλοντος
το τελευταίο που ακούστηκε
πριν της πω τρυφερά στο αυτί ... «ξημέρωσε»!

ΦΕΓΓΑΡΙ

Φανέ άσβηστε είσαι ομφαλός και φάρος της νύχτας,
χρυσόξανθος ποιητής της σταθερής πορείας,
σύντροφος των άστρων και των ονείρων!
Οι ακτίνες σου τα σκοτεινά μονοπάτια ιππεύουν
και σαν κοντάρια επίμονα ραμφίζουν το φόβο!
Περνάς μέσα από τοίχους,
γίνεσαι σωσίβιο στις πλαγιές των ωκεανών.
σιωπηλός ραψωδός της ξαστεριάς!

Κάθε βράδυ
που φορέματα λύπης και λουλούδια με χρώμα αλμύρας
αναπνέουν στο κύμα την οσμή της σκιάς το ουράνιο δάκρυ
σου φωνάζει τον πόνο!
Κάθε, βράδυ
που οι λύκοι γλιστρούν και υφαίνουν τους δρόμους
για να κάνουν βοσκιές στις πηγές της κλεμμένης χαράς
πλάθεις σπίθες ν' ανάψεις στ' αστέρια φωτιά!

Τα κοιτάς! Δεν κοιμούνται!
Τους βάζεις ιδέες και χώνεσαι στην ταραγμένη σκέψη τους
που αναπνέει εύθραυστη πολεμώντας το θάνατο!
Τα κοιτάς και τους δίνεις μια σκάλα
για να μπουν στη σοφίτα του Ταύρου
που έχει μέσα χρησμούς με το φως των φτερών της καρ-
διάς!

Φεγγάρι, φωτεινέ ταξιδευτή,
ιχνηλάτη της θαλάσσιας νύχτας
και του ονείρου αυγή
πάρε τ' αστέρια μαζί σου!
Βάλτα τώρα στο στρατό των τυμπάνων του ήλιου
και η νίκη, η μέρα, στη σπηλιά της σφαίρας γαίας μαμάς σου
με σημαίες και ύμνους θα μπει!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ!

Στο άνθος της πορτοκαλιάς,
στο βάθος,
απ' το φτερό της μέλισσας
πιο κάτω

Σε βλέπω...

Στο πρώτο το κελάηδισμα,
νωρίς,
από το πρώτο φως
πρωτύτερα

Σ' ακούω...

Στο διάβα της σιωπής,
αχνή,
από την όψη της σκιάς
λεπτότερη

Σε νιώθω...

Μια, δυο και τρεις αισθήσεις,
λίγες,
από τις όλες που ξυπνάς
ελάχιστες
αρθρώνω...

ΤΑΞΙΔΙ ΜΟΥ...

Σ' ωκεανό, το αίμα μου,
βρίσκω το δρόμο μου
σ' Εσένα.

Ακτές οι φλέβες μου,
πάνω στην άμμο τους
εσύ.

Αυτή η ζωή,
που τη μαζεύω χρόνια
για Σένα...

Το «ναι», που είπα,
χωρίς «γιατί» και «πώς».
Και σήμαινε «Μαζί»!

ΜΥΣΤΙΚΗ ΠΗΓΗ

Σταγόνες χείμαρρος.
Πού τρέχουν;

Πώς ήξερες γι' αυτή;
Τη μυστική πηγή μου;

Πότε,
που ξεδιψάσαμε μαζί,
Ζωή μου;

Και τώρα;
Πού ξεχείλισαν τα χείλη μου βροχή

απ' την καρδιά,
τη μυστική πηγή μου;

Σαν καταρράχτης
η ψυχή μου...

ΜΑΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ

ΧΩΡΙΣ ΦΩΣ

Το ρεύμα κομμένο, το νοίκι απλήρωτο,
Το νερό χρεωμένο. Όπου να 'ναι θα το κόψουν κι' αυτό...
Τα παντζούρια κλειστά για να μην φαίνονται
οι φλόγες των κεριών
Τι θα πουν οι γείτονες... αν το μάθουν...
Στο γκαζάκι σιγοβράζει μια χούφτα φακή.
Και μετά δυο αυγά.
Το δείπνο αγάπη μου θα είναι έτοιμο σε λίγο.
Ευτυχώς, ακόμα δεν τρώμε από τα συσσίτια
της εκκλησίας.
Και τις Κυριακές αφήνουμε
τον οβολό μας στο παγκάρι.
Για τους δύστυχους συνανθρώπους μας...
εμείς κρατάμε ακόμα.
Χωρίς φως. Με αγάπη όμως πολύ.
Κανείς δεν μπορεί να το αμφισβητήσει αυτό.
Χωρίς φως. Μονάχα με τη λάμψη των ματιών μας.
Και με τις καυτές ανάσες να μας ζεσταίνουν
στο χιονιά.
Χωρίς φως, τα βράδια μας ρομαντικά...
Χωρίς φως και αγαπιόμαστε τόσο, όσο ποτέ άλλοτε.
Χωρίς φως, κι' αναζητάς τα χέρια μου μες στο σκοτάδι.
Δεν σε πειράζει που έχουν ματώσει απ' τις παγωμένες
μπουγάδες.
Μπόρα είναι, θα περάσει. Κι' ας πέρασαν δυο χρόνια χωρίς
φως.
Χωρίς φως και είμαστε καλά, γιατί είμαστε μαζί.
Χωρίς φως αγάπη μου και δεν με νοιάζει τίποτα.
Γιατί εσύ είσαι το φως μου και εγώ το δικό σου...
Γιατί το χαμόγελό σου φωτίζει την ψυχή μου.
Χωρίς φως, χωρίς σκιές

ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΝΗ

Γεννήθηκα με άστρο μαγικό, μοναδικό στον κόσμο όλο
Ταξίδεψα σε νεραϊδοχώρες μακρινές, μ' ευχές πολλές,
φανταστικές
Κολύμπησα σε θάλασσα χρυσή, με κύματα από ηλιαχτίδες
Και κύλησα σε πεδιάδες λουσμένες
από ασημένιο φεγγαρόφωτο
Πέταξα με έναν λευκό μονόκερο, πάνω από κατάσπρες
νεφέλες και έπλεξα στα μαλλιά μου μεταξωτές κορδέλες στα
χρώματα του ουράνιου τόξου
Έγφανα σε αργαλειό παραμυθένιο πάπλωμα από φτερά αγ-
γέλου κι' αποκοιμήθηκα στην αγκαλιά του Περσέα
Άκουσα θείες μελωδίες από την λύρα του Ορφέα και σιγο-
τραγούδησα με την Ευρυδίκη
Έσβησα τη δίψα μου με κρυστάλλινο νερό απ' την πηγή της
Στύγας και βυθίστηκα στο αθάνατο ύδωρ
Άπλωσα αστερόσκινη πάνω από τα ουράνια και εκατοντά-
δες χιλιάδες πεταλούδες φτερούγισαν και τη διασκορπίσανε
στη γη απ' άκρη σ' άκρη
Συνάντησα τον πρίγκιπα της καρδιάς μου και με μαγικό ρα-
βδί ανέγειρα το κάστρο των ονείρων μας
Και οι νύμφες, με χαρά μεγάλη, κατέβηκαν απ' τα βουνά και
έστησαν χορό

ΦΥΛΑΚΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

Ο ίσκιος σου είναι σαν άνεμος που φυσάει στα ανακατεμένα
μου μαλλιά

Η αναπνοή σου είναι η πηγή της ζωής μου
Κάθε δική σου ανάσα ένα δικό μου καρδιοχτύπι
Κάθε δικό σου βήμα ένα δικό μου μικρό ταξίδι
Πόσο σ' αγαπώ...

Σε μια λέξη σου όλη η δική μου ευτυχία
Σε κάθε σου άγγιγμα όλος μου ο κόσμος
Στα ματιά σου βρίσκεται ο καθρέφτης της ψυχής μου
Το βλέμμα σου φωτίζει τα βήματά μου στα σκοτεινά σοκάκια
Οι λέξεις σου ορίζουν τις πράξεις μου
Πόσο σ' αγαπώ...

Οι σκέψεις σου ομορφαίνουν τις στιγμές μου και τις κάνουν
σημαντικές

Η αγκαλιά σου με ζεσταίνει τις παγωμένες νύχτες
του χειμώνα

Φύλακας άγγελος στο διάβα της ψυχής μου
Φύλακας άγγελος στην αρμονία που ορίζει
την ζωτικότητα μου

Φύλακας άγγελος στα επικίνδυνα μονοπάτια και στα αναπά-
ντεχα συμβάντα
Πόσο σ' αγαπώ...

Γελάς και γελάω, πονάς και πονάω, δακρύζεις και κλαίω
Δεν φταις. Όχι. Είναι που είμαστε ένα. Και στον πραγματικό
κόσμο και σ' ένα παράλληλο σύμπαν

Είναι που είμαστε ένα σ' ολόκληρο το γαλαξία
Κοίταξε πόσο τυχερή είμαι που σ' έχω δικό μου
Πόσο τυχερή είμαι που κοιμάμαι και ξυπνάω δίπλα σου

Πόσο τυχερή είμαι που μ' αγαπάς
Πόσο σ' αγαπώ...
Μοιραζόμαστε τον ίδιο ουρανό
Μοιραζόμαστε το φως του γεμάτου φεγγαριού και την ήρεμη
θάλασσα
Και σκέφτομαι ξανά...
Πόσο σ' αγαπώ...
Φύλακας άγγελος
Για πάντα μείνε δίπλα μου
Φύλακας άγγελος
Για πάντα φύλαγέ με από την οργή του χρόνου
Φύλακας άγγελος
Κράτα μου σφιχτά το χέρι και οδήγησέ με
στον χαμένο παράδεισο
Φύλακας άγγελος
Για πάντα μαζί

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ

ΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ

Ο Βάτπαρος, από τρανή γενιά πορνοβοσκών,
εκθέτει με λόγια σοφά μα και σεμνά,
το δίκαιό του προς τους δικαστές,
για το κακό που του έκανε ο Θαλής,
να ευχαριστηθεί χωρίς το δίκαιο αντίτιμο,
την όμορφη Μυρτάλη, εταίρα ξακουστή στην Κω.
«Καλός είναι ο Θαλής, για το λαό καλός,
γιατί σας κουβαλά, από τα πέρατα της γης,
σιτάρι που πληρώνετε χωρίς παράπονο·
αλλά σκεφτείτε πως κι εγώ είμαι
το ίδιο χρήσιμος, μπορεί και περισσότερο,
γιατί ενδιαφέρομαι για την πνευματική
αλλά και τη σωματική υγεία σας
και καταβάλλω αγόγγυστα τους φόρους
απ' του οίκου μου τη λειτουργία ,
και δασμούς από εταίρες που εισάγω,
για να πληρώνεστε εσείς
να μας δικάζετε
χωρίς περισπασμούς και έγνοιες
για την καθημερινή σας διαβίωση
και ν' αγοράζετε απ' το Θαλή τον σίτο.
Εμπρός, Μυρτάλη, γδύσου μπρος
στους δίκαιους κι αδέκαστους σου δικαστές
που θα σε βλέπουν ως γονείς ή αδελφοί
μα πάντοτε αντικειμενικά,
και δίχως δόλο και λαγνεία θα ερευνήσουνε
με οξυδερκή ματιά κι ενδελεχώς,
το θεϊκό σου σώμα που αδίκησε ο Θαλής.
Για δείξε τους σε ποια κορμοστασιά,
σε ποιες καμπύλες, ποιαν πυγήν
αδικοπράγησε ο άθλιος.
Γιατί, στις δίκες

πρέπει πάντοτε να ομιλούν τα γεγονότα
-και η καθαρή συνείδηση των δικαστών-
και όχι μόνο τα επιχειρήματα των αντιδίκων».

Τούτα είπε ο Βάτταρος,
από τρανή γενιά πορνοβοσκών
που είχαν καταγράψει στις διφθέρας τους,
τα ονόματα και των παρόντων δικαστών.

.....
*Πορνοβοσκός, από τους «Μημίμβους» του Ηρώνα. Βασίλειος Γ. Μανδη-
λαράς, Οι Μίμοι του Ηρώνα, Εκδόσεις Καρδαμίτσα, 1986, Πορνοβοσκός,
72-81*

*ο.π. αν Οι πορνοβοσκοί πλήρωναν στο δήμο το λεγόμενο «Πορνικόν Τέ-
λος».*

ΒΑΚΧΙΣ ΑΠΟΒΙΩΣΑΣΑ

Πέθανε η Βακχίς,
η όμορφη και σεβαστή εταίρα απεβίωσε.
Το χώμα που την υποδέχθηκε,
έμενε κρύο και αδιάφορο γι αυτήν,
που το ζεστό κρεβάτι της ήταν
ο πόθος κάθε εραστή.
Αλλά εκείνη υπηρέτησε
την Αφροδίτην φιλανθρωποτέραν
με αρμόζοντα
στο ιερό λειτούργημά της
σεβασμό
δίχως να το ευτελήσει
από πλούσια δώρα
σωματολάγων εραστών.
Ζητούσε ένα μόνο, ένα ήθελε·
το γνήσιο φιλί του έρωτα.
Και τώρα, πάνω στον τάφο της
ο Μενεκλείδης κλαίει,
ο φτωχός της εραστής
που το μοναδικό του δώρο,
όσο η λατρεμένη ζούσε,
ήταν η ζεστή του αγκαλιά,
και το στερνό, τα δάκρυά του
στης εταίρας το νεκρικό κρεβάτι.
Ας είναι ελαφρός ο ύπνος της.
Ας είναι και του Μενεκλείδη
που ο πόνος του ο αληθινός
μας χάραξε στη μνήμη μας για πάντα,
την ωραία και σεβάσμια εταίρα,
τη Βακχίδα.

.....
Αλκίφρονος Επιστολαί, Αλκίφρονος Ρήτορος, Βιβλ. Δ', Επιστολαί Εταίρων, II {138}, σελ 249-253, Μετφρ. Τάσου Βουρνά, Εκδ. Αφών Τολίδη Ο.Ε., Αθήναι 1984.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ωραία ήταν η εταίρα, μεγαλοπρεπής,
και χάρισε στην Κύπρι σώμα και ψυχή
που γλύπτης θεϊκός τα σμίλεψε στο μάρμαρο.

Μα σαν ο πανδαμάτωρ χρόνος
χάραξε το πρόσωπο της,
κείνη πήρε τον καθρέπτη που την πρόδωσε,
τον τοποθέτησε στο μάρμαρο-
μα κάτι ξαφνικά θυμήθηκε-
επέστρεψε εις την οικία της,
και πήρε κτένιον, περόνες,
τις λαβίδες κι άλλα τεχνουργήματα,
για να χτενίζεται η Αφροδίτη,
μια και οι Θεοί ακολουθούνε
τους ανθρώπινους συρμούς,
και τα απόθεσε στη βάση του γλυπτού,
με μια μικρή της αφιέρωση:
"Το άγαλμα, εγώ είμαι αυτή,
εμένα να θυμάστε,
είναι η μορφή μου,
η παντοτινή.

Και αν θελήσετε να δείτε τη θεά,
κοιτάξτε τον καθρέπτη,
βρίσκεται (ε)δώ μέσα,
ως θεά, στα μάτια των ανθρώπων άφαντη,
με ομορφιά που ο χρόνος δεν τρομάζει».

Αλλ' εσύ, καλέ μου αναγνώστη,
σαν κοιτάς περιδεής τ' αγάλματα,
τις όμορφες εταίρες βλέπεις,
τούτες να λατρεύεις, τις αειθαλείς.

.....
Λόρα Κ. Μακλιούρ 2009, Συμποσιακές Εταίρες, μετφρ. Αννίτα Γρηγοριά-
δου, σελ. 314, Ενάλιος 2009. Ιουλιανός, Ανθολογία Παλατινή, 6,18, ef, C.
19-20.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ

ΦΩΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Μες του μυαλού μου τα αδιάβατα σοκάκια
η συντροφιά σου στοργική, σαν ένα χάδι,
σαν τα παλιά τα μητρικά μου τα κανάκια
με αγκαλιάζει όταν πέφτει το σκοτάδι.
Με βοηθάς μες την ομίχλη της ζωής μου,
να βλέπω γύρω καθαρά, να μη σκοντάψω
σε σταυροδρόμια σκοτεινά της ύπαρξης μου
με βοηθάς εσύ, πορεία να χαράξω.
Πως με τρομάζει το βασίλειμα της μέρας
σε λεωφόρους σκοτεινές μη μ' οδηγήσει,
παλιό σκαρί που το φυσάει αγέρας
κάπου στο πέλαγος βαθιά θα ναυαγήσει.
Μα γω γυρεύω να πιαστώ σε μια σανίδα,
στο πεπρωμένο που μ' οδήγησε κοντά σου,
η ξεχασμένη μου, η τελευταία ελπίδα
κι η σιγουριά που μου χαρίζει τ' όνομά σου.
Με βοηθάς ξανά να ζήσω δίχως πάθη,
μες το λιμάνι της χαράς να βρω γαλήνη,
να μη μετρώ τα σκοτεινά μου λάθη
και φάρος της ζωής μου έχεις γίνει...

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Σε περιμένω σε σκιές του δειλινού μου
και στων αγέννητων ονείρων μου το πλήθος,
ώρες που ταξιδεύω με το νου μου
κι όλα τριγύρω μου, φαντάζουν ένας μύθος.

Εκεί ανάμεσα στον πόνο και τη θλίψη,
εκεί, που ατέλειωτα μιλώ στη μοναξιά μου
και νοσταλγώ στιγμές, που μου 'χουν λείψει,
εκεί, σε καρτερώ παρηγοριά μου.

Σε περιμένω να φανείς μεσ' το σκοτάδι
και να κρατάς ελπίδας φως, στα δύο σου χέρια,
με ένα χαμόγελο δικό σου κι ένα χάδι,
που τους Χειμώνες μου, θα κάνει Καλοκαίρια.

Μοιάζει η ζωή μου, με κερί, που τρεμοσβήνει
και προσπαθεί να μείνει αναμμένο
κι εγώ χαμένος, στων ονείρων μου τη δίνη,
μιας ουτοπίας την αυγή θα περιμένω.

Σε καρτερώ, όπως τη γη, τη διψασμένη,
σαν τη πολύτιμη βροχή, που ψάχνει η φύση,
η αγάπη είν' αυτή, που πάντα μένει,
αυτή, που κάνει το χαμόγελο, ν' ανθίσει

ΣΚΙΕΣ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Έλα ελπίδα μου, ακόμα μια φορά
άνοιξε Πύλη του μικρού μου Παραδείσου,
φέρε της Ίριδας τα χρώματα στο φως,
δώσε στον κόσμο ομορφιά απ' τη δική σου.
Το ηλιοβασίλεμα σαν αίμα πάλι απόψε
χρυσές αχτίνες στους ρυθμούς της χαρμολύπης,
πορτοκαλί μέσα στα σύννεφα κρυμμένο,
που μαρτυρούν όλα μαζί, πόσο μου λείπεις.
Του λογισμού τα μονοπάτια μπερδεμένα,
στο γκριζοπράσινο το σούρουπο της Δύσης
και όνειρα που σβήνουν ένα - ένα,
σαν πιάσουν στο χορό οι αναμνήσεις.
Στο βυσσινί μιας χαραυγής θα περιμένω
η μοναξιά να με αφήσει από το χέρι,
να δω το βλέμμα σου ξανά τ' αγαπημένο
σαν ένα κάτασπρο, αθώο περιστέρι.
Έλα ελπίδα μου να φέρεις τη χαρά,
χιλιάδες της ζωής οι αποχρώσεις
και συ, χαμόγελο, ακόμα μια φορά,
νόημα στη ζωή να ξαναδώσεις.
Μουντό το σύννεφο σε ξάστερο ουρανό
εβγήκε στο στερέωμα να παίξει
σαν τον αγέρα που φυσά...
Η μοναξιά δεν είπε φαίνεται, την τελευταία λέξη.

ΜΕΛΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ

ΜΙΑ ΜΑΚΡΙΝΗ ΜΠΑΛΑΝΤΑ

Σε μια αιμάτινη βροχή
κατέληξε το δάκρυ
γιατί φοβήθηκε η ψυχή
τη φλογερή αγάπη.
Απλώθηκε πάνω απ' τη γη
του φόβου η συννεφιά
και οι καρδιές γυμνώθηκαν,
γίνανε παγωνιά.

Διώξαν μακριά τα αισθήματα
για να προστατευθούν,
φοβήθηκαν οι άμοιρες
μήπως και πληγωθούν.
Αρνήθηκαν τον έρωτα
στου φόβου τη σκιά
και άφησαν αμύριστα
τα ολάνθιστα φιλιά.

Ποια όνειρα ν' αναδυθούν
για την ονειροχώρα;
Ανέλπιδα τα μάτια μας
κοιτάζουνε τη μπόρα.
Σε ποιά στεριά να γραπωθεί,
ν' αγκιστρωθεί η αγάπη
όταν σε θάλασσες καημών
ναυάγησε το δάκρυ;

Σε ποιο αβέβαιο αύριο
να χτίσουμε παλάτια
τώρα που ο φόβος φώλιασε
βαθιά μέσα στα μάτια;
Τα νιάτα μας γεράσανε

η ξενιτιά τα παίρνει
και πίσω αδειανές ψυχές
χωρίς ελπίδες φέρνει.

Η ομορφιά ξοδεύτηκε
την ρούφηξε η ασχήμια,
οι άνθρωποι διαβρώθηκαν
θυμίζουνε αγρίμια.

Ο χρόνος τώρα κέρωσε
σου φόβου τα γρανάζια,
στάσιμη έμεινε η ζωή
χωρίς αγάπης νάζια.

Ο φόβος έγινε αρχηγός
και πάγωσε τα πάντα.
Η αγάπη έμεινε θαρρώ
μια μακρινή μπαλάντα...

ΦΟΒΟΣ

Με άδεια τσέπη πού να πας;
Για παντρεία ούτε λόγος...
Νύφη έχει γίνει η ξενιτιά
και ταίρι της ο φόβος...

Μαύρη κατήφεια θλιβερή
έζωσε τα ζευγάρια,
μισό φεγγάρι είναι η ζωή
και αιώνια τα σκοτάδια.

Της ανεργίας η πνοή
το μέλλον μας σκοτώνει.
Ευθύνες πώς να φορτωθεί;
Πώς χρέη να ξεπληρώνει;

Η τσέπη πάντα αδειανή
μα οι υποχρεώσεις τρέχουν,
οκτώ στους δέκα νέους μας
μελαγχολία έχουν.

Η επιβίωση πληγή,
αγώνας δίχως τέλος.
Θάνατος μοιάζει η ζωή,
βούρκος, αρρώστια, έλος.

Ο έρωτας ασφυκτιά
μέσα σ' αυτή τη δίνη.
Δεσμεύσεις πλέον δε ζητά,
δεν παίρνει την ευθύνη.

Φαμίλια πώς να στηριχτεί
σε άθλια οικονομία;
Με τι όπλα ν' αναμετρηθεί
με την τρομοκρατία;

Είναι η αλήθεια της ζωής
πικρή σαν το φαρμάκι.
Ο έρωτας ακροβατεί
στης στασιμότητας τη νάρκη.

Αν αγαπήσει πιο πολύ,
αν κάνει ένα βήμα
αχ κινδυνεύει να χαθεί,
της κρίσης είναι θύμα.

Με άδεια τσέπη πού να πας;
Για παντρεία ούτε λόγος...
Νύφη έχει γίνει η ξενιτιά
και ταίρι της ο φόβος...

ΦΟΒΑΤΑΙ Η ΑΓΑΠΗ

Φοβάμαι που σε αγαπώ
τρελό πουλί της νιότης,
η πραγματικότητα είναι ζοφερή
και η ζωή προδότης.

Με ποιά φτερά θ' αναδυθούν
τα όνειρα πώς θα πετάξουν;
Ακρωτηριασμένα μας κοιτούν,
στη λήθη θα βουλιάξουν.

Από ποια ελπίδα ν' αρπαχτεί,
να στηριχτεί η αγάπη
όταν φοβάται η καρδιά
του έρωτα την αράχνη;

Μπλέκονται σε πυκνό ιστό
τα όνειρα και ριγούνε.
Πεθαίνουν μόνα τους, γυμνά
μόνο για λίγο ζούνε.

Δεν επιτρέπει η ζωή
σχέδια για το μέλλον,
μας γέννησε σε μια πληγή,
σ' έναν κόσμο φρένων.

Η αγάπη πάντοτε μικρή μένει
δεν μεγαλώνει,
ξοδεύεται στα "όχι" και στα "μη",
σαν προϊόν τελειώνει.

Δεν τόλμησε να είναι πολλή
χρέη θα είχε χίλια,
πικραίνονται αφίλητα
και έρημα τα χείλια.

Φοβάται η αγάπη τη ζωή,
την μίζερη ρουτίνα.
Φεύγει απ' το παράθυρο
μόλις την βρει η πείνα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΣΣΗ

ΚΑΤΕΥΟΔΙΟ

Όσο πήγαινε, ολοένα και λεύκαινε
ανάμεσά μας,
σαν να φορούσε χιτώνιο λευκό,
στην όψη να ομοιάσει με άγγελο..
Διάφανη, αέρινη, εξαϋλωμένη
Έν' αερικό στην φτωχή μας ομήγυρη
Η Γιαγιά.
Της θυσίας τα χέρια, τα νευρώδη,
χλωρά κλαράκια
τεντωμένες οι φλέβες, τα τρεμάμενα δάχτυλα
πάλλονται μηχανικά να προσφέρουν
για στερνή φορά
Εισπνοή, εκπνοή
Με τη διαπνοή των φύλλων
ύστατη ικεσία στ' ουρανού το στερέωμα
των αγγέλων συνεδρίαζε η ολομέλεια
σαστισμένοι ουρανοί
Ο Μιχαήλ τους αντέκοψε: «Το δίχως άλλο
Θα γίνει απόψε...- Το ξίφος μου»
Πρωινό λάλημα κότσιφα, υγρό μοιρολόι
Ο Αρχάγγελος πέταξε και ο κύβος ερρίφθη πια..
Το φυτίλι σώθηκε, ένα φύσημα ελαφρό
Κι η ανεμόσκαλα λύθηκε
Ανεπαίσθητος ήχος
απ' της πλάστιγγας το τραμπάλισμα
Όσο εμείς μέναμε άδαιοι, φτωχοί, αποσβολωμένοι.
ασήμαντοι
Με μια τρύπα στην ψυχή μας
«Δέξου στους κόλπους Σου Κύριε..»
Δέηση άγαρμπη, από χείλη άμαθα
Που δεν φελάει
Και μία-μία χάσκουσες οι Ερινύες

Ανακάθισαν στο λευκό το σάβανο
Ήσουν ο φύλακας άγγελός μας.
Και πώς θα πορευτούμε με την διάτρητη ψυχή
Χωρίς εσένα;

ΕΙΚΑΣΙΕΣ

Αν τούτη η ώρα ήτανε
 για τους αδικημένους μια δεξαμενή
 και τα πικρά τους δάκρυα μάζευε
 για ερχόμενη ανομβρία-Τότε
 θα φτιάχναμε έναν ωκεανό ακόμα:
 τον πιο μεγάλο, και τον πιο βαθύ
 Αν όλες οι ιστορίες κούμπωναν,
 Όπως στο πανωφόρι το κουμπάκι,
 ίσως και να υπήρχαν θέσεις πλεονάζουσες
 σ' εκείνο το παμπάλαιο παιχνίδι...
 Εκείνο με τις μουσικές καρέκλες
 κι όλοι οι θνητοί θα ξάπλωναν
 στο κάθισμα και στο απάγγιο
 Κι όρθιος δεν θα 'μενε κανείς
 Στης ζωής το κάλεσμα, το χαύνο.
 Του γερο-χρόνου το τριμμένο σφουγγαράκι,
 θα σβήσει απόψε τις εικόνες,
 θα τις εξατμίσει στης πλήξης την αχλύ
 Καθώς υπέρκομπες κυρίες
 θα σιάζουν τους καλοστρωμένους τους ταφτάδες
 και θα ξαναστηθούν
 στις αποβάθρες του τρένου
 Πάλι και πάλι-μια ατέρμονη
 περιφορά της συμπεριφοράς..
 Κι ειλικρινά δεν ξέρω τι κόσμος είναι τούτος
 Που ενώνεται, σαν της σκουληκαντέρας τις ραβδώσεις
 σε καρναβάλι σταχτοπόλεμου και αέναη λιτανεία...
 Ανώνυμο βατράχι πασχίζει
 μάταια να σωθεί με σάλτο στους Αέρηδες
 δριμύ το ποδοβολητό.
 Είναι η νιότη που πιέζει και αναστέλλει
 στων δέντρων τις συστάδες την ντροπή
 όπου κουρνιάζει η λαγνεία,
 την ώρα που ηχούν καμπάνες
 και ωχριούν μπροστά στο ξέσκισμα
 πέπλου της αβρότητας.
 Ας είναι! Ο Αύγουστος εκπνέει
 Και τούτοι δω δεν λένε να γεννήσουν ανθρωπιά.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Το πρωινό σινιάκι αχνοτύλιξε
την γνώριμη, μοναχική φιγούρα.
Είναι η γριά δασκάλα, καλυμμένη
Κάτω από την μπλε ομπρέλα, την μαγκούρα
-Ξεδοντιασμένο αλεξιβρόχιο!- πίσω της τρέχουν
μαδημένα τα σκυλιά...
Αργά τη νύχτα, μες στη λάσπη, μαζεύει αποδείξεις Ευφορίας
απ' τις λακούβες, θνησιγενή τεκμήρια φυλλορροούν
στον ήχο μουσικής απόκοσμης...
Γριά, ασύμμετρη και πελιδνή
βουβό στοιχείο της χαρμολύπης
η κύρτωση και τα λεπτά μαλλιά της
κορδόνια-ζύγια, που τους ώμους της βουλιάζουνε στη γη
Λησμονημένη, σαν τα παλιομοδίτικα παπούτσια της,
Σαν το τριμμένο πανωφόρι της, φτωχό κουφάρι
με ορατές ουλές λεηλασίας
παραδόπιστων μνηστήρων
που την πετάξανε σαν σίχλα μασημένη...
Και κάθε σπίλος 'πά στο μούτρο της, κουκίδα ήττας
αποτυπωμένη η βάσανος στον κόσμο
του φώτοσοπ και της φωτόλυσης η ειμαρμένη
την ώρα που βαριανασαίνουν τ' αυτοκίνητα
με τ' άθλια πρόσωπα στα τζάμια να καγχάζουν
Παραεικοσιπέντε.-Τι μισητή ώρα! Ούτε ολόκληρη ούτε
μισή!..
Ξεμεινεσμένα προξενιά, οι προικολάγνοι, τ' ανίψια και τ' αρ-
πακτικά
Θυροτηλέφωνα του Παραδείσου,
κλωθογυρίζουν αναφιλητά
κι οι ύαινες στη ρεσεψιόν αναμονής
ενώ τα μισητά ελικόπτερα
μουγκρίζουν πάνω απ' τις τaráτσες,
ψεκάζοντας ομίχλη και παγωνιά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΓΓΙΓΜΑ

Μαγεμένη απ' τον μύθο της αιώνιας λάμψης,
αναρριχάσαι με τη δροσερή σου ανάσα,
στα βαριά χρόνια της επάρατης νιότης,
τινάζοντας τις πορφυρές σου φτερούγες,
σε θέαση σαρκικής ευημερίας.
Υμνείσαι σε κολασμένο βωμό,
καταπίνοντας αγκαθωτά τριαντάφυλλα,
χωρίς να συμπονάς
το πληγωμένο βλέμμα του ερημίτη.
Χτίζοντας τείχη και τάφους,
από ρημαγμένα γένη,
μπερδεμένα στην ανασφάλεια του ηνίοχου.

Το άγγιγμα σου μονάχα ν' αναγνώριζες,
αυτή την ιερή δύναμη της υπέρτατης τέρψης,
κοιτά πως αποπλίζει το φαύλο.
Δεν ξελογιάζεται το άγγιγμα από λιγωμένους
φαλλούς,
ούτε που σέρνεται ταπεινωμένο,
μες στην ανάγκη ν' αγγίξει,
είναι αυτόφωτο δε νιώθεις;
Πυρακτωμένο με ώριμη σκέψη,
μέσα στο σύμπαν απογυμνώνεται θεϊκά,
ξεμπροστιάζοντας την ανέραστη φύση.
Αβίαστα συγχωρεί το άγγιγμα,
εξημερώνει τον φόβο σαν μελώδια φτασμένα
και τον χαϊδεύει με γνώση εαυτού.

ΙΧΝΗΛΑΤΗΣ

Δεν ήσουν εξάρτιση, ούτε συνήθεια.
Ένα ποίημα είσαι που δεν μπορώ να το ξεχάσω.
Το δύσβατο μονοπάτι που αν διαβείς,
γίνεται πέρασμα απ' τη ματαιότητα των θέλω,
στην αιωνιότητα του ήμουν.
Γίνεται ήλιος στο νεκρικό μας κρεβάτι
και βουητό από σμήνη, λησμονημένων αγγέλων.
Γίνεται αγάπη ξυπόλυτη, που περπατάει στη θράκα,
αλύτρωτη ελπίδα, που δεν τολμά να γεράσει.
Γίνεται σιωπή έντρομη, την ώρα του εγωισμού,
γιορτή αιρετική, στη βρώση της μάταιης ηδονής.
Στο τέλος άνοιξη που σεμνά εξοστρακίζεται,
στις παγωμένες ψυχές των προδομένων.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Πάλι κι απόψε από μπροστά μου πέρασες,
λίγο πριν σουρουπώσει.
Μ' αλήθεια στοίχημα είχα βάλει τον εαυτό μου,
άλλη φορά, να μην αφήσω η ευκαιρία να χαθεί.
Κι όμως, νικήθηκα.

Δεν είναι τα στενά τα ρούχα
και το λιοπύρι που λυσσάει στο κορμί μου,
ούτε η κούραση θαρρώ με δικαιώνει.
Ο φόβος είναι και δειλιάζω,
απόρριψη φωνάζει το μυαλό μου.

Κι εσύ, κομψή ως πάντα,
φορώντας το μακρύ σου το φουστάνι,
μαύρο στο χρώμα του σκορππιού,
μ' ένα τριαντάφυλλο λευκό
βαλμένο στα μαλλιά σου,
προσπέρασμα χελιδονιού φαντάζεις.

Αύριο πάλι θα περάσεις ίδια ώρα
κι εγώ στημένος στο κατόπι της ανάγκης,
εσένα περιμένω.
Μ' αν η λοξή σου η ματιά πάνω μου πέσει,
θυμάσαι; Μια φορά μονάχα ήταν,
αν τύχει και τα βλέμματα ζυγώσουν,
θάρρος να βρω ζητάω Θεέ μου για να ζήσω.

ΜΑΡΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ-ΔΑΚΤΥΛΙΔΗ

ΜΟΝΟ ΜΕ ΕΡΩΤΑ...

Δεν θα αρκεστώ μοναχός να διαβαίνω...
Στης σκόνης τη μελαγχολική μονοτονία
Από φωνές παιδικές δρόμους βουβούς
Λαβωμένα ηφαίστεια που καίνε ευγονία
Περιστέρια νεκρά σε πευκώνες ξερούς.
Δεν θα αρκεστώ μοναχός να διαβαίνω...
Χώρες που σκήνωσαν τρόμο της βίας
Σε έρημο κράσπεδο γυμνού μισεμού
Αβοήθητα γεννήματα μιας προδοσίας
Ρωγμές στυφής νιότης αντάμα εχθρού.
Δεν θα αρκεστώ μοναχός να διαβαίνω...
Μακρινές υποσχέσεις χοών μυστικών
Εξόριστων αλλοτινά σαλέματα ικεσίας
Ματωμένες στα μύχια ψυχές των λαών
Χωνευτήρια σαρκών με κραυγή ατονίας.
Δεν θα αρκεστώ μοναχός να διαβαίνω...
Τα σημάδια πως φθίνω, πως γροικώ
Μία φλόγα να σβήνει, να σωπαίνει
Τριγύρω στης λήθης στρατί προδοτικό
Σκιρτώντας μια θολή, πόρεψη ξένη.
Δεν θα αρκεστώ μοναχός να διαβαίνω...
Αλλότριες χίμαιρες σε στήθια πληγωμένα
Τη χαμένη Μάσσητο στου βυθού το γέρμα
Μια απαξία της λεύτερης νόησης στην αρένα
Με κουφάρια κενά από πνεύμα και αίμα.
Δεν θα αρκεστώ μοναχός να διαβαίνω...
Σε νόθες εστίες με τσουκάλια σπασμένα
Με αιτιάσεις ζυγού που λειψά απηχούν
Γέρικα, ανάρια ευφυολογήματα σβησμένα
Παντού, όπου οι δυσωδίες ασφυκτιούν.
Δεν θα αρκεστώ μοναχός να διαβαίνω...
Κυλισμένος σε αέρα λασπωμένου αητού

ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.

Σε χάρτινο φέρετρο την ταφή ενός έθνους
Μια Οδύσσεια του αναστημένου Χριστού
Άψυχος ουραγός του απόκληρου πένθους.
Δεν θα αρκεστώ μοναχός να διαβαίνω...

ΠΑΓΩΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ριγώ και τρέμω στο άγγιγμα της ανάσας
του αγέρα που ανακατώνει τις σκέψεις
καθρέφτισμα στα γαλάζια σύνορα ήχου
που βογκά το τρέμουλο του πάθους μιας
ανάμνησης γέλιου ξέγνοιαστου, χαδιάρικη
έλξη απ' την τριμμένη κουβέρτα στο δρόμο
που σκεπάζει σακούλες τα υπάρχοντα σου
να χουχουλιάζουν όνειρα φράκου μαύρου
στημένου στην εκκλησιάς την ωραία πύλη
να περιμένει να χορέψει του Ησαΐα χορό
χωρίς τη δύση να προβλέπει της συζυγίας
απ' το στιλέτο της απόλυσης των νιάτων
με παράδοση τους στο φόβο πως το αύριο
αξημέρωτο θα παραβγαίνει τους εφιάλτες
της ζητιανιάς για οξυγόνο επιβίωσης, για
έρωτα αλλοτινό, άσκιαχτο απ' της εποχής
τα χιόνια...

ΑΝΕΥ ΟΡΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Έρωτα...
Σου παραδίνομαι...
Ψυχή και σώμα...
Άγγιξε την ψυχή μου πρώτα...
Σπαρταρά...
Μην τη φυλακίσεις...
Ας είναι λεύτερη...
Να πετά αντάμα σου...
Άγγιξε και το σώμα μου...
Αργά...
Απαλά...
Μην πονέσει η ψυχή μου...
Αν μ' αγαπάς...
Πάρε με μακριά...
Σ' άλλους τόπους...
Ας κλείσουμε τα μάτια...
Σφιχτά...
Ας ονειρευτούμε...
Δεν μας ακούει κανείς...
Τα όνειρα μας να τα φυλάξουμε...
Όπως και τον έρωτά μας...
Μυστικά...
Να μην καταλάβει ο φόβος...
Ότι φοβόμαστε...
Να μην μας καταλάβει ο φόβος...
Όσο υπάρχουμε...
Κι όσο με έρωτα θα θρέφουμε τα όνειρα μας...
Πάντα θα ονειρευόμαστε...
Πάντα θα ερωτευόμαστε...
Πάντα θα ζούμε...

ΑΘΗΝΑ ΜΕΛΗ

ΤΑ ΒΟΥΒΑ ΤΑ Σ' ΑΓΑΠΩ

Είναι, λένε, οι μεγάλες αγάπες σιωπηλές.
Είναι κρυμμένες πίσω απ' τον ήλιο.
Ένα φόβο κρατάνε σφιχτά.
Σιγοκλαίνε στις καρδιάς τα σκιώδη σκαλοπάτια.
Είναι, λένε, οι μεγάλες αγάπες βουβές,
σαν τους νεκρούς.
Αναμετριοούνται με τον θάνατο.
Ανασταίνουν και θεριεύουν μικρές και ανίσκιωτες ζωές.
-Μα και αυτές οι ζωές,
μήπως διαφέρουν στο πόνο πριν την ανάσταση;
Μήπως στο δάκρυ, μήπως στο μεγάλο το ανείπωτο το σ'
αγαπώ;
Σ' αυτό που δεν ακούστηκε ποτέ
με όλη τη θέρμη που καταδικάζει το θάνατο,
με όλη τη ζέση που πλουταίνει το χρόνο;-

Τα βουβά τα σ' αγαπώ είναι, λένε, μεγάλα και ακριβά.
Υπερτιμούν το είναι
και ακριβαίνουν το ποτέ.

Τα βουβά τα σ' αγαπώ
είναι αποτυχημένες εγκυμοσύνες τέλειων οργανισμών.
Είναι μια πικρία χαράς που δεν γεννήθηκε ποτέ.

Τα βουβά τα σ' αγαπώ
ανεκπλήρωτα πεθαίνουν μέσα μας
καρφωμένα μ' ένα βλέμμα λύπης.
Μας κοιτάζουν σιωπηλά, πριν ξεψυχήσουν,
τρίζουν σαν το καντήλι που σιγοκαίει τη θύμηση
και είναι αναίτια και μεγάλα
και πικρά όπως στον θάνατο.

ΞΑΝΑ

Σε είδα ξανά.
Το φως σε κρατούσε.
Το όνομά σου άλλαζε ουσία.
Τους τοίχους φώτιζε το βλέμμα σου,
στο κελί της αναμονής μου έριξες φως
με μια αβέβαιη ανυπομονησία.

Μας κοίταζαν τριγύρω οι οθόνες.
Το νέον μάς θάμπωνε τα μάτια.
Φίλτρο του φόβου η ζωή μας
σε μια συνάντηση αλλόκοτη.

Δεν μιλάς.
Δεν μιλώ.
Με κοιτάς.
Σε κοιτώ.
Δεν το ξέρεις
είμαι εδώ.

Πίσω από τις οπτικές τις ίνες του μυαλού
το αύριο μάς προσπερνά.
Οι δρόμοι σε άσκοπες λέξεις οδηγούν
που σπάνε και δεν γράφονται ξανά.

Νιώθεις κοντά την απουσία
στις σκέψεις που αγγίζονται φευγαλέα,
διαφορετικές και ομοούσιες
σε ένα ταξίδι ουτοπικό.

Στις κόρες των ματιών μας
ένα φωτεινό καράβι πλησιάζει
και ότι προσδοκούμε
χάνεται πάλι και ξανά.

Φαντασίες, εικασίες και μυθεύματα
σ' ένα λιμάνι
που περνά κάπως ευχάριστα η ζωή μας
και ύστερα χανόμαστε μακριά.

ΠΟΤΕ

Αγκαλιάζοντας εσένα
αγκαλιάζω τους ανθρώπους όλους,
τους εραστές,
τους φίλους,
αυτούς που ποτέ δεν θα γνωρίσω.
Η νοσταλγία βαρύτητα ενός φόβου,
δέσμιους της μνήμης μάς κρατά.
Το ποτέ ένα πέπλο γίνεται
το ανεκπλήρωτο καλύπτει
και ο χρόνος,
ένα απαγορευμένο μυστήριο
με το απρόοπτο μάς νυμφεύει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΣΤΟΡΟΥΔΗΣ

ΑΝΟΜΟΛΟΓΗΤΟ ΤΟ ΠΑΘΟΣ

Κι αν το φοβάσαι, δε τ'ομολογείς στο νου,
τον έρωτα τον ξεδιάντροπο που 'χεις αγκαλιασμένο,
σαν το κορμί απατηλής, γυναίκας του χαμού,
στα βάρβαρα σεντόνια σου σφικτά σου τυλιγμένο.

Το μαρτυρούν όσο δε θες σημάδια στο λαιμό σου,
και στο κορμί σου οι πληγές που 'μειναν πορφυρές,
το διαλαλούν οι προσευχές στα χέρια στο λυγμό σου,
που ακούμπησαν όρκο βαρύ κι έγιναν μόνο ευχές.

Το 'χεις στο στήθος φυλαχτό, μόνιμα σφαλισμένο,
μόνο όταν πέφτει η νυχτιά, γλυκά απελευθερώνεις,
τ' όνειρο που 'χει πια σωθεί, πάντοτε δακρυσμένο,
και μες του σούρουπου το θα μονάχα ξανανιώνεις.

Με μια υπόσχεση θαρρείς, όλα ξανά θα λάμπουν,
και πως αν τάχα θυμηθείς, τα σ' αγαπώ του τότε,
το φως θα έρθει να σταθεί, σημάδι για να γράψουν,
χιλιάδες στίχους ποιητές, να σε υμνούν ως πότε.

ΟΝΕΙΡΟ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΦΟΒΑΣΑΙ

Ήρθαν τα χρόνια που σαν χθες, πικρά τα ομολογούσες,
και μου 'λεγες σκέψεις θολές, το πόνο σου μαρτυρούσες,
έλεγες τότε με βαριά καρδιά, πως κάποτε θα νιώσεις,
τον φόβο που κρύβει ο έρωτας, σαν μυστικά σηκώσεις.

Το δύσκολο φορτίο του που 'χεις στις πλάτες πάρει,
και που νομίζεις η καρδιά μόνο πληγές και βάρη,
έχει να δίνει στο μισό, το άλλο σου το ξενύχτι,
εκείνο το ατελείωτο, το βάνανσο καρδιοχτύπι.

Που νιώθουν όσοι μονάχοι κι αν τραγουδούν,
τις νότες τους, που η αγάπη τους έχει να την υμνούν,
σκλάβους σε χρυσαφιά κελιά μόνους να κυριεύουν,
τη δόλια χαμένη σκέψη τους, να κυνηγούν να τρέχουν.

Πως να τη πιάσουν να χαρούν, στα χείλη να ξαποστάσουν,
δυο αλησμόνητα φιλιά, να 'ρθουν και να μπολιάσουν,
της άνοιξης φύλλα χλωρά, κομμένα από ένα αμύριστο,
άνθος κλειστό της ροδαυγής, σπαρμένα απ' τον αλύγιστο.

Τον μύθο που θέλει ο θεός, με βέλη του να σπέρνει,
το πιο αργό του θάνατο, του έρωτα κι ας μη σε μέλλει,
μα να ματώσει τη καρδιά, που κάποτε ονειρεύτηκες,
να τη λαβώσει μονομιάς, παρά να δει πως έφυγες.

ΣΕ ΚΛΕΒΕΙ ΜΟΝΟ Ο ΕΡΩΤΑΣ

Κρυμμένα βλέφαρα σφικτά, πλημμυρισμένα δάκρυα,
στέλνουν σε, των αστεριών τα σήματα, αγκαλιασμένο σώμα,
θέλουν να σε κοιτούν, να καρτερούν, αγάπης μόνο πάτρια,
εδάφη που έχασε θαρρείς, μια νύχτα πολέμου, στο χώμα,

Ένα κορμί νεανικό, στητό βαριά σα πληγωμένο,
ένα άγαλμα πιο λαμπερό, με τύψεις που το τυλίγεις,
μια ανάσα, ένα αερικό, που τριγυρνά πάντα χαμένο,
και μια υπόσχεση ιερή, ψεύτικη μα την χαρίζεις.

Σ' όποιον μπροστά σου κι αν θα δεις, δόλιο ή πληγωμένο,
που 'χει χαθεί μες το στρατί, που οδηγεί ένας χάρτης,
λαμπρό ένα ξέφωτο της γης, στον έρωτα χαρισμένο,
μα τον παιδεύει ο καιρός, σαν μπερδεμένος Μάρτης.

Τον βασανίζει τον χτυπά, με ήττες τον στολίζει,
σα ναυαγό τον καταντά, σ' έρμο νησί τον στέλνει,
τον σιγώ-λιώνει τον πατά, με θύελλες του θερίζει,
το σώμα του μα και το νου, του κλέβει μακριά του παίρνει.

Κι αν κάποτε έρθει η στιγμή, πίσω να του γυρίσει,
όλα όσα αυτός του στέρησε, Θεός βλέπεις σαν είναι,
μόνος του σίγουρα θα ζει, ο ήλιος σαν φωτίσει,
και θα 'ναι εκεί καρτερικά, να ζήσει όσα δεν είδε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΕΡΟΥΤΣΟΣ

**ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ
ΣΕ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΣΥΛΛΑΒΟ**

Ρωτάν οι φίλοι να τους πω, πώς άραγε να είσαι..
Μα τί να πω.. δεν είμαι εγώ κατάλληλος για τούτο!
Δεν είμαι ούτε ποιητής, ζωγράφος, συγγραφέας
Για να σου φτιάξω ποιήματα, καμβάδες, ιστορίες..
Πώς θα μπορούσα άραγε να σε περιορίσω..
Δεν βρίσκω λέξεις και μπογιές, σενάριο δεν βρίσκω.
Μ' αν είχα δύναμη κρυφή, για να σε περιγράψω,
Μια θάλασσα θα έδειχνα.. Πως είναι όμοιά σου.
Ανταριασμένη ή ήρεμη, μα ποθητή ανάσα!
Ποιος είδε θάλασσα αρμυρή, στο βλέμμα το δικό σου;
Ποιος θα 'παιρνε όστρακα λαμπρά απ' το βαθύ το κύμα
Για να στολίσει μια αμμουδιά, τα χρυσαφή μαλλιά σου!
Ποιος θα μπορούσε να ποθεί, λίγη από σε αρμύρα..
Δεν θέλω την αρμύρα σου! Δεν την ποθώ! Δεν φτάνει!
Θέλω πλημμύρα να γενείς και να με παρασύρεις!
Στ' άφωτα βάθη σου να μπω, να κόψω ένα λουλούδι
Και εκεί που δεν κοιτά κανείς, κι ο λογισμός δεν φτάνει,
Χρυσό παλάτι θα εγερθεί, για να σου το χαρίσω.
Όμως, τι κρίμα κι άδικο! Να μην κρυφτείς για πάντα!
Όσο όμορφο, όσο τρανό, όσο χρυσό κι αν είναι.
Άστο εκεί, μα γνώριζε, πως δώρο είν' δικό σου.
Χτύπα με τρίαίνα βαριά, να ανταριάσεις κύμα,
Για να με πάρει μακριά, σ' όλες τις ομορφιές σου.
Και το λουλούδι του βυθού, που έκοψα για σένα,
Παρ' το και φυλλομέτρησε, για να σου πει πού θα 'μαι.
Ύστερα, έλα να με βρεις, όπου κι αν ναυαγήσω..
Θα 'ναι ολόχρυση αμμουδιά, καυτή, παραδεισένια.
Ένα νησί τόσο μικρό, τόσο έρημο και ξένο!
Μα θα 'ναι όλο κτήμα μου και γύρω του εσύ..
Θάλασσα όμοια, βαθιά, πλανεύτρα συ Κυρά μου!
Ω! Μα τί να πω.. ν' αποκριθώ, στους φίλους

που ρωτάνε;

Αν όλα αυτά διηγηθώ και τα εξιστορήσω,
«Τρελός κι ανόητος» θα πουν... και θα γελούν μαζί μου.

Ανόητοι! Κοντόφθαλμοι! Δεν δύνασθε να δείτε
Την θάλασσα που κρύβεται μέσα σε μια γυναίκα!
Αλίμονο! Μόνο φωτιά; Μόνο κορμί και πάθος;
Σφυρηλατήστε την καρδιά, ακούστε αυτά τα λόγια,
Μην φοβηθείτε ν' αντικρίσετε γυμνό τον εαυτό σας...
Δείτε και κρίνετε αν αυτό, είναι σωστό κι ωραίο.

Ονειροπόλος έγινα για να σας εξηγήσω!
Μα κι αν σας το εξήγησα, πάλι θα νοιώθω μόνος...
Ταξιδευτής στις θάλασσες που βλέπω στην ματιά της!

Θαλασσινή ανάσα μου, συγχώρα με Κυρά μου!
Πάλι αποτραβήχτηκα σε στεριανά λημέρια!
Αν δεν σου φτάνει ναυαγό να μ' έχεις στα νερά σου,
Άνεμος άσε να γενώ, να μ' έχεις συντροφιά σου!
Να κουβαλώ το άρωμα, της αρμυρής σου φύσης
Να το σκορπίσω ολόγυρα, μήπως με καταλάβουν!
Να αγκαλιάσω υδρατμούς που καιν' στην μοναξιά σου,
Κρασί της θλίψης σου να πιώ και να το χύσω χάμω..

Για να φυτρώσει ο έρωτας σαν να 'ταν αρμυρίκι
Και στα ριζά του σαν θα σπας κι όλο θα το θεριεύεις
Να βρω γαλήνη στα πυκνά κι όμορφα κλαδιά του.

Σαν άνεμος να το φυσώ, να πίνει το νερό σου,
Σκυμμένο με τα κλώνια του στον αναστεναγμό σου!
Και σαν τα είπα τώρα αυτά, άκου και τα στερνά μου.

Πάρε ανθρώπινη μορφή, θαλασσινή Κυρά μου,
Φόρα τον ήλιο στα μαλλιά, τον ουρανό στα μάτια,
Κι άκουσε λόγο ερωτικό, που λέει ένας άνδρας..

«Απ' τα λημέρια της καρδιάς, χρυσό θα ρίξω δίχτυ!
Για να σ' αδράξει μια στιγμή, μέσα στο μεσονύχτι..
Να μου φωτίσεις τα όνειρα με τα ξανθά μαλλιά σου,
Κι ας μην έρθει η αυγή και πάρει τ' άρωμά σου!
Αν είν' τα χείλη σου πηγή, της λήθης το νερό σου,
Δώσε μου απλόχερα να πιώ, να μπω μεσ' στ' όνειρό σου!

Για της ψυχής σου τα κρυφά ψάχνω,
να βρω τα κλώνια,

Να τα μπολιάσω μ' έρωτα να ζήσουν αιώνια..
 Πέρασα πόλεις και βουνά, βλέποντας την μορφή σου...
 Άνοιγε αλάργα ο ουρανός, με την ανάμνησή σου!
 Τα μακρινά, τ' ατέλειωτα, κι όλα τ' ονειρεμένα,
 Τα στέλνω μ' άνεμο γλυκό, να φτάσουν ως τα σένα.
 Και μια στιγμή πριν κοιμηθείς, την σιγαλιά αφουγκράσου,
 ένα τραγούδι αλλοτινό με φέρνει πιο κοντά σου!»

Και τώρα που τελείωσε και ο στερνός ο λόγος,
 Γίνε ξανά η θάλασσα και γύρισε τον κόσμο.
 Αλλού τραγούδι δεν θα βρεις, που να μιλά για 'σένα..
 Με λόγια τόσο αληθινά και όμορφα πλεγμένα..
 Κι αν κουραστείς, στον γυρισμό, στείλε μου ένα κύμα
 Να καβαλήσω να βρεθώ και πάλι πιο κοντά σου!
 Γιατί είν' ο δρόμος ο μακρύς, της Αρετής ο δρόμος,
 Που στην Ιθάκη οδηγεί με βάσανα και πόνο!
 Να τον διαβείς. Μην φοβηθείς. Ποτέ δεν θα 'σαι μόνη..
 Ούτε στον ήλιο τον καυτό, ούτε στο άσπρο χιόνι.
 Σιμά σου, θα 'χεις μια αγκαλιά, ολάνθιστη δική σου,
 Κι όλο με λόγια ερωτικά τον πόνο θα ημερεύει..
 Με δεκαπεντασύλλαβο λόγο θα σε κοιμίζει.
 Κι ούτε στιγμή μην φοβηθείς, τα μάτια σου να κλείσεις..
 Με την δικιά μου την ματιά θα δεις και θα μεθύσεις,
 Πώς είναι να 'σαι θάλασσα, ευωδιαστή αρμύρα!
 Μην σε τρομάξει τ' όνειρο που μοιάζει με αλήθεια..
 Μην σε ξυπνήσει ο στεναγμός που βγαίνει απ' τα στήθια..
 Είναι μονάχα έρωτας, όπως δεν έχεις ζήσει...

ΣΟΝΕΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ

Στιγμές μικρού θανάτου είναι η σκέψη σου
που μου αρπάζουν την καρδιά
σαν δυο μικρά παιδιά
που κρέμονται απ' τα χείλη για μια λέξη σου

Αυτές οι λίγες λέξεις, θαρρώ πως είν' η τέρψη σου
σα του ναυαγού - καυτή αμμουδιά
ενός νομάδα όαση - σαν χουρμαδιά
στιγμές μικρού θανάτου είν' η σκέψη σου

Κι εγώ, αν σ' αγαπώ, δεν είναι η ματιά σου
μήτε τα βράδια τα ατέλειωτα που πίνω στην υγεία σου
ούτε ειν' εκείνο το χαμόγελο που σκάει απ' τα χείλη

Μόν' είν' η ύπαρξη και η γητεία σου
είναι το φέγγος της αυγής επάνω στην θωριά σου
είναι μονάχα απ' τ' αμπέλι σου, το ζουμερό σταφύλι.

ΕΛΠΙΖΩ

Ξανά μαζί ανταμώσαμε στο γνώριμο το στέκι..
 φωνές ανθρώπων λιγοστές, απόμακρες κραυγές..
 -σιωπή- που βγαίνει απ' την καρδιά
 και στο ποτήρι μπαίνει.
 Θα 'ταν ίσως Αύγουστος..
 ο χρόνος που μας μένει, από νωρίς τελείωσε..
 με τ' αύριο σαλπάρει.
 Ρωτάς ξανά απ' την αρχή, αυτό που θα μας βγάλει..
 φοβάμαι κι ίσως εύχομαι, αρχή να 'ναι το τέλος.
 Ρωτάς και σ' απαντώ, κοιτάς και σ' αγαπώ..
 όπως κι ο τυφλός, έτσι κι εγώ, το νοιώθω στην καρδιά μου.
 Ξαναχτυπάω...
 Δεν ακούς; Το βράδυ θα τελειώσει όπου να 'ναι.
 Άνοιξέ μου, τα μάτια να στεγνώσω απ' τους καημούς..
 κι ας είναι σαν μαντήλι να με πετάξεις στους γνωστούς,
 μα τόσο ξένους φίλους.
 Θες μία αλήθεια; ...Ελπίζω.

Ελπίζω στην ζωή που θα 'θελε να ζήσω ένα πουλί,
 σαν κι αυτό απ' έξω από το τζάμι..
 κι όλο μου λέει να πετώ μακριά
 χωρίς τον χρόνο μου να χάνω σ' αόρατα σπαθιά..
 που πολεμώ και χάνω...
 Έπεσε χιόνι απόψε.. προσπαθεί την φτερούγα του να βγάλει
 από την παγωνιά..
 κι ας είναι καλοκαίρι στην καρδιά.
 Κει πάνω, είναι μακριά, φοβάμαι να μην λιώσω τα δυο μου
 τα φτερά...
 -Ένας ξέγνοιαστος περίπατος με τσιγάρο στο χέρι.
 -Φοβάσαι να δεις το αύριο;
 «Δεν φοβάμαι» λες..
 «...τρομάζω στην ιδέα της φυγής...»
 -Νωρίς ξημέρωσε πάλι.. και η ψυχή μου μόνη της κοιμάται...
 Μα το πουλί το νίκησε της ψυχής η σκιά..
 ..Κι ακόμη Ελπίζω...

Έχεις ψυχή να βγάλεις, με πνοή αν αγαπήσεις;
Λες ένα «άσε με» χωρίς να με κοιτάς...
..γερνάς..
Γνωρίζω ανθρώπους κάμποσους, μα γνώση δεν γνωρίζω.
Αποκλεισμένη είναι αυτή.. ή εγώ;
Ρωτώ..
-Το παλεύεις;
Τα μάτια σου σαν δυο μικρά σμαράγδια αστράφτουν..
Απαντάς..
-Όχι
Γλυκιά η αίσθηση της επαφής με σάρκα απ' την δικιά σου...
Τί κι αν το πνεύμα μου διψά για να πετάξει..
-Σε θέλω...
-Μα είναι αργά... κοντεύει να χαράξει.. θ' αντέξεις μέχρι
αύριο;
-...θ' αντέξω... γιατί ...Ελπίζω...

Απάνεμο ακρογιάλι αν δε βρεις λιμάνι να μην πιάσεις.
Αφού εξ αρχής το ήξερες πως έφευγες μακριά...
-Τώρα πού πας; ...Μα πώς γυρνάς; και στίχους πώς μου
γράφεις;
Πως μ' αγαπάς τ' αρνήθηκες φορώντας την σιωπή,
σαν σε ρωτήσαν ξαφνικά, για τ' όνομά μου...
Άσε για λίγο μια ανάσα
..τις θύμισες να φέρει στην ψυχή.. από στιγμές που πέρα-
σαν.
Γνωρίζεις το ατσάλι;
Ψυχρή, υγρή κι απρόσωπη είν' η βροχή απόψε.
-Θα με θυμάσαι αν χαθώ;
-...
-Ακόμη και με την μεγαλύτερη ήττα από 'σένα
θα θυμάμαι την γλύκα της φωνής σου.
Σα ρόδο, που το τύλιξε ο Σταυρός
και σαν λωτός, σαν ούριος άνεμος απαλός,
σαν χάδι και σαν λιοπύρι ζωντανός, παλεύω με το τώρα...
-Είναι κανείς;... Τρομάζω στο σκοτάδι...
...μα Ελπίζω...

ΡΕΓΓΙΝΑ ΓΕΛΑΔΑ

ΕΡΩΣ

Μικρός Θεός, ο δισυπόστατος Έρωτας
της Πενίας και του Πόρου παιδί
την ιερότητα της δασείας του έχασε
εκπεσών στου λαιμού το λακκάκι.
Βουλιμικός, φιλοκίνδυνος
-παιδί του πατέρα του-
εγκατέλειψε τις ουράνιες γάζες
και ξανοίχτηκε σε θάλασσες πάθους.
Κουρσάρος αχράντων σωμάτων
στις αμμουδιές τους ξενύχτισε
μεθυσμένος με άκρατο πόθο.
Από απάτητο όρμο κολπίζοντα
της Κύπριδος έκλεψε το δίθυρο όστρακο
πριχού η διπρόσωπη θάλασσα
τσακίσει τα φτερά του στα βράχια.
Ανυπόδητος, άσιτος, άπορος
-παιδί της μητέρας του-
με τ' όστρακο - εξαγνισμού προσδοκία-
καρφωμένο στο σκιάδι του
για την Κομποστέλλα
ξεκίνησε πορεία ανάστροφη.
Στην απώτατη Δύση, εκεί
που στεριά και θάλασσα χάνονται
θα ρίξει το όστρακο στο πεδίο των άστρων
θα εκδυθεί τον χιτώνα του
και θα πετάξει στο Χάος.

SCRIPTA MANENT

Στα λημέρια του υποσυνείδητου
πίσω από κλειστά βλέφαρα
λαβωμένα στρατοπέδευσαν τα όνειρα.
Ολονυχτίς ερυθροσταυρίτισσες λέξεις
στις παρυφές του αισθητού
τα ταΐζουν από το καρβέλι του αύριο
τα ποτίζουν από το νερό της ελπίδας.
Το πρωϊ μια - μια εν σειρά
ηρωικά θα πέσουν μαχόμενες
στο πεδίο της άσπρης σελίδας
για να τα περάσουν στη Αθανασίας τη χώρα.

ΒΑΘΥ ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ

Τι αυθάδεια να θες να γυρίσεις.
Εσύ, ο λιποτάχτης απ' τα όνειρα
και από το φεγγάρι του Αυγούστου.
Άλκιμος, όπως τότε, και τώρα
από Επιμενίδειο ύπνο σηκώθηκες
και ως άλλος Απόλλων, να επιστρέψεις
γυρεύεις από των Υπερβορείων τη χώρα.
Βυθισμένος στου Παρμενίδη το «αιώνιο τώρα»
δεν βλέπεις ότι εγώ με τον Ευκλείδη μετράω το χρόνο.
Ανεπαρκής η καρδιά μου δεν ανεβάζει σφυγμούς
Βαθύ το ποτάμι ανάμεσα μας,
στις εκβολές του σκεπάζει ακόμα και αυτές
... τις σκάλες του Αϊ Νικόλα !!!

ΕΥΔΟΚΙΑ ΣΚΟΥΛΗΚΑΡΗ

ΣΠΟΝΔΗ-ΛΩΤΑ

Αχνοφέγγει φως σαστισμένο
στον κουρνιαχτό
μιας νύχτας δύσβατης.
Αστόχαστη ρίψη.
Έτσι, λίγο αν σκύψεις
-σαν επισκέπτης-
στης ανάσας μου τον συριγμό
σε βράχο τραχύ
κατακρημνίζεται το κρίμα.
Αθόρυβα.
Ούτε λίγο ούτε πολύ
άφαντος ή σκιά.
Ασεβείς πόθους απεγκλωβίζω
με σπονδές οί-νου θολού.
Σεπτές ικεσίες
σε βωμούς πια θυσίες.
Και πηγάδια διψασμένα.
Εκκρεμές το αγιό-κλημα
αναδύεται
διαφεύγοντας την παραισθησιογόνο
εμμονή στον μονόλογο και την πλάνη.
Ανεξιχνίαστα α-πρό-θυμη
στη σποδό πνιγμένη
αχτίδα.
Λάμψη αείποτε νενικυία.
Θαλασσινούς εξαγνισμούς
εισπνέω βαθιά
και η σκουριά με καθηλώνει.
Λευκά κουρέλια
στα κλαδιά:
της μνήμης μπόλιασμα.
Αλάνθαστο.

Σπάραγμα-τα
κτερίσματα.
Δυσοίωνες υπεκφυγές.
Σε χείλη μάταια
παρ-άτολμος ο χωρισμός
και δίβουλος.
Καθυπο-ταγμένες ψευδ-αισθήσεις
φαιδρών και γόρδιων δεσμών.
Αρκεί να δείξεις τη σιωπή
στις φωνές και θα κο-μ-πάσουν.
Κυνηγημένες.
Φτερά αδέσποτα τριγύρω.
Αδι-έξοδο-ς
σαν καγκελόπορτα βαριά.
Ξακρίζω το άχθος.

ΑΣΚΗΤΙΚΗ

Βραχώδης κήπος
ά-βατος κάποτε.
Απολίθωμα κύλησε
αγκαλιάς θαμνοστεφανωμένο.
Στον στρόβιλο του κάμπου
θύσανος τα βλέφαρα.
Σαν ψαλμωδία απόκρυφη
γερμένη η προσευχή
σ' ένα κερί
- πα-σχίζει δυο -
την όψη θυμιατίζει
μυρώνει το δάκρυ.
«Λιβάνι-δεντρολίβανο
θυμάρι αγιασμένο».
Ανεμοδείκτης για το κάλεσμα
μία τραυλή καμπάνα
ασθαίνοντας
προσμένει τη θηλιά.
Πέτρωσε και ο έρωτας
προσκυνητής χωλός
στο διάβα της αγιοσύνης.
Που ανήκε-στα βήματα
ρίζωσαν την υπόκλιση.
Α-μήν – Α-μήν.

ΑΝΤΙ-ΠΟΙΗΣΗ

Σαν ηλιαχτίδα η ψαλμωδία.
Φτεροκοπά στο βάθος. Τρίζουν καμπάνες.
Με βάγια το καλωσόρισμα
-προαγγέλλεται αγάπης.
Πετρόκτιστη μες στο παλάτι.
Τα πόδια σέρνει στο μονοπάτι.
Κι ανηφορίζει.
Την πύλη διασχίζει
Με βήμα στιλπνό.
Ξέπνοη παρα-δοξολογία.
Με τη θερμή της αφής
-ένα χά-δει-λό
φιλί στον λαιμό:
προδότης αδεξιότητας και παραφοράς.
Ασυγκράτητος.
Το χνάρι απολίθωμα θωρακισμένο το γέλιο απ' την ηχώ.
Παίρνει ο έρωτας μορφή
στο πέτο καρφίτσα και μεμιάς
επικολλάται στους θόλους.
Ορθοί μπροστά στην αγιογραφία
ουκ εν σοφία δυο κόσμοι
-στα μάτια.
Και σύννεφα δυο.
Ξυστά περνά ο αχός
της Παντ-άνασ(σ)άς μου.
Οικτιρμός κλαυθμηρίζει στα ερείπια.
Ορθάνοιχτα παράθυρα
εκχέουν ά-πλειστη χαρά.
Έκπληκτα.
Για δες, το προπατορικό αμάρτημα
στριγγλίζει στον καστρόπυργο.
Αιρετική την εισβολή απεικονίζουν τα ξέφτια.
Χαμόγελα την αλήθεια εκπνέουν:
Χωρίς φόβο.
Με πάθος πολύ.
Μια θαλπωρή. Ανοίκεια.

ΜΝΕΙΕΣ

ΕΥΣΤΑΘΙΑ ΠΑΠΑΔΟΣΠΥΡΙΔΑΚΗ

ΑΤΕΡΜΟΝΗ ΑΠΟΥΣΙΑ

Ξάφνου ο έρωτας με φοβίζει.
Αναρωτιέμαι πώς τα πιο δύσκολα συναισθήματα,
μετατρέπονται στα πιο εύκολα λόγια.

Βυθίζομαι στον όλεθρο της σκέψης
ελπίζοντας να σε βρω σ' ένα στενό,
στη γωνιά των μαύρων αναμνήσεων.

Μα εσύ κάπου χάθηκες
μες στη χαμέρπεια του κόσμου.

Όμως το πλοίο έφυγε με το πανί του ονείρου,
γι' άλλους τόπους, όμορφους, ηδονικούς
και γυρισμό δεν έχει.

Έτσι είναι τα απωθημένα, τα λόγια, οι στιγμές.
Είναι πάντα εκεί μα πάντα λείπουν
και ο χρόνος κυλά αυθαίρετα ,οι αναμνήσεις φεύγουν,
είναι πια αργά να τις αποζητήσεις.

Και κάπως έτσι κάτι που περίμενες χρόνια,
σβήνει μέσα σε μια στιγμή.
Ανεπαίσθητα, μελαγχολικά, παντοτινά...

ΜΠΑΜΠΗΣ ΤΣΕΛΟΣ

**Ο ΕΡΩΤΑΣ
ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ**

Βρίσκεσαι στα χρόνια, που φοβάσαι να ονειρευτείς.
Τα όνειρά σου προσκρούουν
στον ορίζοντα της πραγματικότητας.
Το μέλλον σου αβέβαιο κι αντίπαλος ο εαυτός σου.
Στο αδιέξοδο της εποχής
μοναδικό διέξοδο, ο έρωτας.
Χρέος στην ύπαρξή σου, στη φύση και στον άνθρωπο.
*Ο έρωτας αγνοεί τα περιττά
και ξεκολλά τις μάσκες του φόβου.*
Είναι η συνέχεια της δημιουργίας.
Η τάση του θνητού προς την αθανασία.
Να ξέρεις. Είναι ορμητικός.
Μακάρι να σε ξεβράζει στην απεραντοσύνη.
Η αφή του υπογράφει με πάθος τις πιο μυστικές συμφωνίες.
Μια στιγμή του αξίζει πιο πολύ απ' την αιώνια αδιαφορία.
Θα τον καταλάβεις όταν νιώσεις τη δική του αιωνιότητα.
*Μια ματιά του μπορεί να κατακλύσει
ολόκληρο τον κόσμο του μυαλού σου.*
Τα τείχη σου με την καρδιά γκρεμίζει.
Αποκαλύπτει τα λουλούδια στα δέντρα της αυλή σου.
Δίνει φτερά στα χελιδόνια να σπαθίζουν τον ορίζοντα
φόβους να διασχίζουνε και να ξυπνάς στ' αστέρια.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΠΑΡΔΕΛΗ

ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Έρωτας στα χρόνια του φόβου
και της κοινωνικής απαξίωσης
την αγάπη κερδίζεις όταν στην γύμνια του άλλου
παραδίδεσαι
και την καρδιά σου χαρίζεις

Έρωτας στα χρόνια του φόβου
το άγγιγμα σου στα σκόρπια μαλλιά
στις απαλές πνοές του ανέμου
στο πολυτάραχο πλήθος, το γλυκό σουπέραςμα
Ω! δεν θυμάμαι πια

Έρωτας στα χρόνια του φόβου χωρίς επιλογές
στην εξαθλίωση και στην ανέχεια σε αδιέξοδα δίχως αξιο-
πρέπεια
έρωτας στα χρόνια του φόβου και της ένδειας

Άνεργοι άστεγοι, φτωχοί μετανάστες
ξεχασμένοι, απελπισμένοι
σώματα φυλακισμένα
και αποκλεισμένα χωρίς αλληλεγγύη, χωρίς ισότητα
χωρίς δικαιοσύνη δίχως ανθρωπιά και αγάπη

Στις παγωμένες σταγόνες της βροχής
στο βρεγμένο χώμα, στου κόσμου τα δεινά
μελωδίες γλυκιές ανθρωπιάς στα χρόνια του φόβου
επίμονες, ανυπόμονες για του Ήλιου
τις ζεστές αχτίνες
που στις νέες ερωτικές συμφωνίες ζητούν να ενωθούν
αρμονικά

LOVE IN THE TIME OF FEAR

Love in the time of fear and social impairment
love win when the nakedness of another
you delivered
and your heart give away

Love in the time of fear
your touch in scattered hair
at gentle breaths of wind
at turbulent crowd, your sweet passage
Oh! I do not remember anymore

Love in the time of fear without options
in misery and destitution to impasses without dignity
Love in the time of fear and poverty

Unemployed homeless, poor immigrants
forgotten, desperate
imprisoned bodies
and excluded without solidarity, without equality
no justice without compassion and love

In the frozen raindrops
at wet earth, the suffering of the world of humanity
sweet melodies in the years of fear
stubborn, impatient for the sun warm rays
that the new erotic agreements seek to unite
harmoniously

ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.

ΤΙΜΗΤΙΚΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ

ΤΣΙΑΛΚΑΤΟΥΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

ΤΟ ΠΝΙΞΙΜΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Σίδερα περνάω
στα χεριά των ονείρων
μαντέμια ανάβουν
γύρω από επιθυμίες
χορεύοντας καίγονται

Θάλασσα ταραγμένων ψυχών

καράβια που ναυάγησαν σε ένα αντίο
και παρασύρθηκαν στο βυθό ακούγοντας
μια πικρή αλήθεια άγκυρα που
καρφώθηκε στην καρδιά στο πέσιμο
της αυλαίας των ονείρων
που έκαναν οι δυο τους
και ο εγωισμός χαμογελάει δυνατά
Ξόφλησε για ένα λεπτό
τα βάρια σιδερά
της υποδούλωσης
φυσά αγέρα σε
σεντόνια με ερωτά
μέσα σε επιταγές
καρδιάς

ΜΑΡΙΑ ΚΑΦΦΕ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΚΑΙ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Ένα κορίτσι μελαγχολικό που κοίταζε τα άστρα,
μικρές λευκές κουκίδες, μικρές τυφλές ελπίδες,
όνειρα απατηλά, μα όχι και τόσο,
πόσο κοντά, μα και πόσο μακριά,
η σκέψη της ταξίδευε, εκεί ψηλά στα ουράνια,
βλέπεις αυτό το φώς εκεί είναι ο μπαμπάς της είπανε,
και πόσο μακριά, και πόσο κοντά,
δεν ήξερε, μόνο ήλπιζε,
και η ελπίδα να τον βρεί, η ελπίδα για ζωή,
χάθηκε με στις σκέψεις της,
και το κύμα έσκαγε στα πόδια της,
ονειρεύτηκε
έκανε ευχές η ζωή της να αλλάξει,
πόσο αγαλλίαση ένιωθε και πόσο ανάλαφρη σαν να ταξί-
δευε μαζί τους,
το κορίτσι με τα άστρα,
και να που ξημέρωσε, και δεν το κατάλαβε,
η αυγή έδωσε τέλος στα όνειρά της
την βρήκαν εκεί δίπλα στο κύμα,
το προσωπό της έλαμπε, τα μάτια της έμοιαζαν με άστρα,
δεν μίλησε, μόνο χαμογέλασε...

ΣΤΑΜΑΤΙΑ ΜΩΡΑΙΤΗ

ΦΟΒΑΜΑΙ ΝΑ ΕΡΩΤΕΥΘΩ

Ό,τι κι αν πεις, ήσουν πιο τυχερός ,πατέρα.
Έζησες στα χρόνια προ της κρίσης.
Δούλεψες και πρόκοψες, γιατί ήσουν άξιος
και σ' άφησαν να δείξεις τι αξίζεις.
Ερωτεύτηκες και χάρηκες τον έρωτα, πατέρα.
Ο έρωτάς σου έδωσε καρπούς, γλυκά να καμαρώνεις.
Μα εγώ πώς να ερωτευθώ, πατέρα;
Φοβάμαι πως έρωτα δεν αξίζω.
Ο έρωτας είναι δόσιμο, είν' ευθύνη.
Θέλει χώμα ασφαλές να πέσει, να βλαστήσει.
Σε θέλει ολοκληρωμένο δίπλα στον άλλον να σταθείς.
Κι εγώ πώς να ολοκληρωθώ, πατέρα,
που ζω στην ανασφάλεια, χωρίς δουλειά και σπίτι;
Φοβάμαι να ερωτευθώ
κι ας λαχταρώ τη νιότη να γλεντήσω.
Δεν είναι άδικο αυτό, πατέρα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΛΑΙΤΖΑΚΗ

**ΝΑ ΜΗ ΔΙΣΤΑΖΕΙΣ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ
ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΗΣΕΙΣ**

Σε μια εποχή που η ομίχλη τη σκεπάζει
κι ο φόβος τις αξίες αλλοιώνει
εσύ να μείνεις όρθια κι ας στάζει
παντού παράπονο, σε λίγο ξημερώνει.

Να μη διστάζεις στη βροχή να περπατήσεις
βρέχονται εκείνοι που φοβούνται τους ανέμους
όσοι τολμούν ν' αντισταθούν, με τους πολέμους συμφιλιώνο-
νται, θα τους αναγνωρίσεις.

Έχουν στο βλέμμα τους του πόθου την αντάρα
στο χαλασμό αυτοί κρατιούνται ζωντανοί,
καράβι τ' όνειρο, ταξίδι και λαχτάρα
σμίγουν την ώρα που ανοίγουν οι ουρανοί.

ΣΟΦΙΑ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ ΧΑΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Η θέα σου τόσο εξαιρετη που η Ωραία Ελένη θα ήταν απλά
μια σκοτεινή ύπαρξη, αν στεκόταν όρθια απέναντι στο κάλλος
του αναστήματος και των κυματιστών μαλλιών σου.

Η φωνή σου τόσο μελωδική που το αηδόνι θα έμενε έκπληκτο
αν άκουγε έστω και μία λέξη να ταξιδεύει στον αιθέρα
από το καλοσχηματισμένο στόμα σου.

Η θωπεία σου χαρίζει φτερά στο μυαλό να πετάξει ψηλά
σε λημέρια άγνωστα, μα σαγηνευτικά που δεν τα σκιάζει
ο θάνατος, ο πόνος ή το δάκρυ.

Είμαι τυχερός που σε συνάντησα και κατάλαβα
την πραγματική σημασία του “τέλειου” που διάβαζα μικρός
σε κείμενα αρχαία και λησμονημένα.

Μοναδική μου αγάπη, νιώθω όμως κάπως μικρός
όταν στέκομαι μπροστά σου και φοβάμαι μη σε χάσω
με κάποιο λάθος που αθέλητα μπορεί να κάνω.

Είμαι άλλος ένας χαμένος στα χέρια του έρωτα,
όπου ο χαμένος είναι συγχρόνως και κερδισμένος
από την εμπειρία αυτού του μοναδικού συναισθήματος.

Δεν μου απομένει λοιπόν καμία άλλη επιλογή,

παρά να ονειρεύομαι

Εσένα,

μαζί με εσένα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ

ΦΟΒΟΣ ΚΙ ΕΡΩΤΑΣ

Ο έρωτας που φώλιασε στα χρόνια που 'χαν φόβο,
ξεγύμνωνε το είναι μου μ' επίορκες αισθήσεις.
Αδύναμος, τρεμάμενος στεκόμουνα μπροστά σου
να με δικάσει η λογική στο χάος να με ρίξει.
Όσο περνούσε ο καιρός αιχμάλωτος γινόμουν,
σε κάθε γέλιο σου φτηνό και σ' ακριβή αγκαλιά σου.
Ποτέ δεν αποτόλμησα τι νιώθω να φωνάξω
αυτό ήταν το λάθος μου και πώς να το αλλάξω...
Φυγόπονος στον έρωτα δεν πρέπει να λογιέσαι
γιατί ο χρόνος σε κοιτά, γελά και σε χλευάζει.

ΕΥΑ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ξεπούλησαν τον έρωτα.. Πολύ φτηνά.
Άλλαξαν βλέψεις πρότυπα και ιδανικά

Ξεφτισαν οι καρδιές σε αναλώσιμες στιγμές..
Χάθηκε η παιδικότητα, εκείνες οι αγκαλιές.

Στάχτες από όνειρα που κρίθηκαν μικρά..
Θρίαμβος στον εγωισμό και στα μηδενικά

Εκεί ανήκουμε όλοι μας και τόσο ξαφνικά!
Δεν μιλάς, δεν αγκαλιάζεις, δεν φιλάς,
δεν επιτρέπεται να λες πως αγαπάς.

Τώρα θυμώνεις, γελάς και αγνοείς..
Μάλιστα το ξεπέρασες και για άλλα προχωρείς

Μα αν δεν κλείσεις τα μάτια πως την αλήθεια θες να δεις;
Αν δε σωπάσεις πως θα μπορέσεις να αφουγκραστείς;

Δώσε καρδιά στο σώμα που κατοικείς.. μη τρέφεσαι με ψέ-
ματα όταν φοβάσαι να δοθείς.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΠΕΠΕ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

Μες στα γρανάζια του Φθινόπωρου
μπαίνουν βαριά τα στοιχεία του Χειμώνα.
Γιγαντώνουν οι σκουριές
άλογα γίνονται τα όνειρα της νύχτας
μπαμπάκια μπαίνουν στ' αυτάκια των παιδιών
που γεύονται το μητρικό τους γάλα.
Ασημώνεις, έρχεσαι δίπλα μου
μου λες « σ' αγαπώ!»
γυρίζεις έπειτα σελίδα
και μπερδεύεσαι στις καρδιές των άλλων.

Μιλάς για μαχαίρια
-ψιλόλιγνη φιγούρα εργοστασίων-
κι ύστερα απαριθμείς με σαφήνεια
τα ονόματα των ονειροπόλων στιγμών.
Δισύλλαβες στιγμές
ξανανιώνουν στο άγγιγμά σου.

Αναφέρεις την ιστορία των Δώδεκα Άθλων
που πολεμούν
για το άχραντο Μυστήριο του ονείρου.
Οι Ανέμοι θαμπώνουν το παραδεισένιο Τοπίο.

Υποχρεώνουν τα άλικά τριαντάφυλλα
ν' αρνηθούν το χάρισμα της σοφίας
που υπερασπίζονται μες στους αιώνες
και να νυμφευθούν την δυσάρεστη οσμή
του Αγριο-Γούρουνου που διεθνώς πατάσσει τα όνειρα
και μεριμνά να κερδίζει
από τις τιμές των Χρηματιστηρίων.
Στα σύνορα Εμπόροι εισπράττουν
σε δύσκολα Συμπόσια χρυσό

ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.

από τις συλλήψεις των βασανισμένων.

Αυτή η μελωδία που έρχεται
γεννά χίλιους φόβους και δυσκολίες
μέσα στην νύχτα.
Με ορυμαγδό οδεύομε προς την Κόλαση!

ΜΑΡΙΝΑ ΚΑΡΤΕΛΙΑ

ΑΤΙΤΛΟ

Να μην ξέρεις αν είναι ποίημα
ή η ψυχή μου επί πινακίου
Να σε μπερδεύει τ' όνειρο
γινόμενο πραγματικότητά σου
Να υπάρχει μια συναρπαγή που λιώνει
Τα δυσάρεστα, τα δύσκολα, τα άλυτα
Του χρόνου
Και τυλίγει την Αγάπη
Με χρυσοκλωστή στο νήμα της ζωής μου
Να μου δείχνει το δρόμο που θα περπατήσω
Για να βγάλω απ'το σκοτάδι σου
Την όψη σου στο φως.

ΘΕΜΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ

ΠΑΙΧΝΙΔΙ Ο ΕΡΩΤΑΣ

Κάνε πως δεν με ξέρεις
δεν μ' έχεις δει ποτέ σου
ένας ξένος εσύ
για πρώτη φορά αντικρίζεις
την άγνωστη εμένα
οι ώμοι μας ακούμπησαν
με κάποιαν αφορμή
έτσι πες
και άσε την ιστορία να εκτυλιχτεί
να δούμε ως που θα μας φτάσει
να μετρήσουμε τα όριά μας
τα ερωτικά
το βάθος των αισθήσεων
να νιώσουμε
μέσα στην πιο υγρή αγκαλιά μας
σαν εραστές της μιας βραδιάς,
της γωνιάς και του σκότους
γνώριμοι σαρκικοί εμείς,
στης ηδονής το ιερό ας θυσιαστούμε
αγάπησέ με μελανά
ποθητό μου κορμί γυμνό,
με τα ρουφηχτά φιλιά σου
δόνησε την καρδιά ίδια με το κορμί
σαν να ξεψυχώ,
και όταν θα φωνάζω έλα έλα,
να λες
περίμενε, περίμενε ακόμα
το μαρτύριό σου εύκολα
δεν θα τελειώσει όχι,
το παιχνίδι του έρωτα θέλει πόνο
θέλει φόβο, είναι θεριό
που κορεσμό δεν έχει

λιποθυμάς και στη ζωή σε ξαναφέρνω
να μου λες,
φοβάσαι και σου φεύγω,
έτσι είναι οι κανονισμοί
γυμνή μου οπτασία
να με παρακαλός, να ικετεύεις
σαν Νύμφη τους Κένταυρους
κόρη παρθένα ροδαλή,
με τις ρώγες του στήθους σου
να βγάζουν πέταλα
και να μοσχομυρίζουν,
να σχίζουν τον ιδρώτα μου
έτσι να μου λες
και με τα χείλη μου να σε δαγκώνω
να κλαίω και να γελώ,
να σπαράζω, να φλέγομαι
να μην αναπνέω,
ν' ανεβαίνω αργά πέρα
στον έναστρο ουρανό
και να σε περιμένω, δήμιέ μου
κάποτε θα με λυπηθείς
δεν μπορεί,
ίσως και να σε τρομάξει
ο δικός μου ο οργασμός
σαν ξεχείλισμα ψυχής που πνίγει,
άγνωστε ξένη ανώνυμε
και θα λυτρωθείς ερωτικό μου ταίρι
και συ μαζί μου...

ΒΑΡΒΑΡΑ ΚΑΤΣΙΑΝΟΥ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Τα πυραυλικά συστήματα κατάντησαν της υψηλίου δυνάστες
οι πυρηνικοί εξοπλισμοί ετοιμάζονται τέλος στην γη να φέ-
ρουν.

Θεέ μου κάποτε έμοιαζαν με έργα φαντασίας επιστημονικής!
Τώρα κομπάρσους μιας ζωής, άνισης και δανεικής μας
κάνουν.

Πέφτει παράξενη βροχή σαν λύπης δάκρυα στις ψυχές
αργοκυλάει.
Κάθε σταγόνα, ψυχών καλέσματα: Συνετιστεύεται! Το χάος το
απόλυτο!

Πλήγματα αμέτρητα, στάχτες και κάρβουνα που σπέρνονται
τριγύρω.

Σείονται τα συθέμελα του πάνω και κάτω κόσμου! Όραμα
ακατάλυτο,
και εκεί ψηλά ο ουρανός, φλεγόμενη πανδαισία στο μαύρο
το μουντό!

Να μεταλάβεις τα αρώματα σε προκαλεί στις σκόρπιες τις
πνοές του.

Στην αδιέξοδη ζωή επάνω στα χαλάσματα σφιχτά μου
κρατάς το χέρι
ανέσπερη η αγάπη μας κι απρόμητος ταξιδευτής άφθαρτες
οι υφές σου!

Έρωτας! Πάντα νικητής, κατακτητής και πορθητής τα ερείπια
δεν φοβάται.

Νικάει το χθόνιο χάος, ανθίζει πάνω στα γκρεμίσματα και
εκεί αναγεννιέται.

Ανασταίνει ανέσπερο πνεύμα με ορμή και σταματάει τον
καταλύτη χρόνο.

Επάνω στην εκστατική στιγμή που σβήνονται τα πάντα, εκεί
αυτός πλανάται.

ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Από τα Μακεδονικά βουνά κατέληξα στην Κρήτη, κι έφτασα
σε περιοχή κοντά στον Ψηλορείτη,
καθήκοντα ανέλαβα σ ένα σχολειό θηλέων, σαν τα κρυστάλ-
λινα νερά των ορεινών σπηλαίων,
φτιαγμένες με χρυσή τομή ήταν οι κοπελούδες, πανέμορφες
και καθαρές, με όμορφες πλεξούδες.
Στην τάξη όταν έμπαινα, μάθημα να διδάξω, πενήντα μάτια
όμορφα μ έκοβαν την ανάσα,
μου ήταν πολύ δύσκολο πρόσωπα να κοιτάξω κι άκουγα
πρόστυχη φωνή, «άνοιξε τα μπαγάσα».
Αυτή την καταπίεση δεν άντεξαν τα αυτιά μου ,κι έτσι αντα-
ποκρίθηκα κι έριξα τη ματιά μου,
είδα ψηλήείδα λιγνή, μεγάλα μάτια μαύρα, μαλλιά σε χρώμα
κορακιού μ ανταύγεια γαλάζια,
βλέμμα αετίσιο, ζωηρό, όλο φωτιά και λαύρα, μάγουλο τρι-
αντάφυλλο, χαμόγελα με νάζια,
Πήγα κοντά της μίλησα, ζήτησα τα όνομά της ,μαργαριτάρια
άστραψαν, σαν άνοιξε το στόμα,
Ελένη, μου απάντησε κι εγώ έγινα λιώμα.
Για να διδάξω τη χρυσή τομή στη Γεωμετρία, στον πίνακα
για βοηθό κάλεσα την Ελένη,
Κατέφθασε, απόλυτη, κοντά μου, συμμετρία και μου ζητού-
σε επίμονα, ο όρος τι σημαίνει.
Κι έφτανε πάλι η φωνή γεμάτη νουθεσίες: κάτσε καλά και
πρόσεχε, όχι ανοησίες,
Σπουδαία η χρυσή τομή, αλλά μην ξεθαρρέψεις, γιατί αν σε
ερωτευθεί, δύσκολα θα ξεμπλέξεις.
Παιδί του κατηχητικού, δεν είχα εμπειρία, φόβο ένοιωσα
στην ψυχή, μεγάλη αγωνία,
πώς να τη διαχειριστώ αυτή την ηγερία, αν μου την είχε ο
Έρωτας στημένη στη γωνία.
Έφτασε Απρίλης, δροσερός και Μάης, μυρωμένος, με την

Ελένη ένοιωθα τρελά ερωτευμένος,
 Άφηνε υπονοούμενα, έλιωνα και μεθούσα ,γινόμεουν άλλος
 άνθρωπος στα σύννεφα πετούσα.
 Ενσαρκωτής της δύναμης, Έρωτας ο πυρφόρος, πότε φτά-
 νει σαν θύελλα και πότε σαν την αύρα,
 ενίοτε σαν τη φωτιά και άλλοτε σαν λαύρα, άξιος του ονόμα-
 τος, Θεός θανατηφόρος.
 Ένας μικρός, σγουρόμαλλος, ξανθός, γαλανομάτης, αναρχι-
 κός ,απρόβλεπτος αλλά κι αριστοκράτης,
 αέρινος, μειλίχιος, γαλίφης και χαδιάρης, ευγενικός και τρυ-
 φερός, αλλά και κατεργάρης,
 πειστικός στο έπακρον και ανακατωσούρας, μάστορας,
 επιδέξιος ,ερωτικής καψούρας.
 Όταν θα βρει, τον άνθρωπο, στην ώριμη τη φάση, τότε σαν
 πνεύμα ενεργεί ,αρχίζοντας τη δράση.
 Από τα μάτια ξεκινά, μάχη μέχρις εσχάτων, δίχως μαχαίρια
 και σπαθιά άλλ όπλων αοράτων,
 στα χείλη υπογράφεται η ποθητή ειρήνη και στα παλάτια της
 καρδιάς, εκεί πάει να μείνει.
 Τα κάστρα όλων των ψυχών εύκολα τα αλώνει, με πείσμα
 και υπομονή τα πάντα κατορθώνει,
 απόλυτος κυρίαρχος ,ξέρει να διευθύνει, μας σπρώχνει, ανε-
 λέητα ,στης ηδονής τη δίνη,
 κοντολογίς, με άνεση μας δένει και μας λύνει.
 Μια μέρα αποφάσισα, να πάω, να της μιλήσω κι επίσημα απ-
 τους γονείς σε γάμο να ζητήσω,
 τα γόνατά μου κόπηκαν, λύθηκαν οι αρμοί μου και ρίγη βα-
 σανιστικά ένιωσα στο κορμί μου,
 ήμουν ,αλήθεια σίγουρος, πως μ ήθελε κι εκείνη, μα έφαγα
 χυλόπιτα φτιαγμένη με ταχίνι.
 Κρύος ιδρώτας μ έκοψε, απελπισίας κύμα ,τον εαυτό μου
 έβρισα «την έπαθες βρε βλάκα,
 δεν βλέπουν μόνο το τυρί, μα βλέπουν και τη φάκα» κι εκεί-
 νος μου απάντησε
 «λυπούμαι ήταν κρίμα.»
 Έψαχνα με υπομονή να βρω καλή γυναίκα κι είχαν περάσει,
 φίλοι μου, περίπου χρόνια δέκα,
 ώσπου μια μέρα έφτασε απ την Ελένη γράμμα, που έγρα-

φε, πως έζησε ένα μεγάλο δράμα
 και πως εγώ ήμουν άγγελος, που άφησε να φύγει, ήταν μοι-
 ραία ερωτική μ έπιασαν πάλι ρίγη.
 Ήθελα κι ήταν λογικό να παντρευτώ παρθένο, γιατί «δεν
 κάνει προκοπή κοράσιο φιλημένο»,
 τις ήξερε πολύ καλά αυτές μου τις απόψεις, σε σχετική ερώ-
 τηση, άλλαξε χίλιες όψεις.
 Η γνώμη για την παρθενιά έμεινε πια μονάχη, βγήκε ξανά ο
 Έρωτας ανίκητος στη μάχη,
 με μια ειρωνική κραυγή «γεια σου χαζοσωτήρη», εσύ αντί
 για παρθενιά θα σπάσεις ξυπνητήρι .
 Ήρθε και με συνάντησε ωραίο παλικάρι, θλίψη είχε στα μά-
 τια μου, και χρώμα κιτρινιάρη,
 μου είπε «σε παρακαλώ, αν χάσω την Ελένη, για μένα όλη η
 ζωή είναι πλέον χαμένη»,
 θεώρησα, πως έλεγε: «κύριε παραιτήσου», λαχτάρησα κι
 απάντησα: χαλάλι σου, δική σου.
 Με τούτον εδώ τον έρωτα ,τον τρισκατάρατο,αγαπητοί μου,
 πέρασα των παθών τον τάραχο.

ΤΣΙΑΛΑΦΟΥΤΑΣ ΚΩΣΤΑΣ

ΓΗΤΕΥΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Περπάτησα στις όχθες των χειλιών σου
με το ολόγιομο φεγγάρι
στον καθρέφτη των ματιών σου.
Στο γητευτή του χρόνου
η αλήθεια του έρωτα
έγινε σταγόνα της ζωής
και πότισε την καρδιά μας.

Κωπηλάτησα στη θάλασσα της αγκαλιάς σου
με τη δροσιά του ονείρου
στις αμμουδιές των Κυκλάδων.
Τα κύματα του νοτιά
έφεραν την αύρα του πόθου
και τη μοίρασαν
στα διψασμένα κορμιά μας.

Πέταξα στον ουρανό της καρδιάς σου
με τα φτερά της νιότης
στο χαμόγελο του απείρου.
Τα άστρα της ψυχής
σκόρπισαν το φως της γαλήνης
κι έγιναν φωτοδότες
στην κοινή πορεία της ζωής μας

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΝΑΣΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΑΘΕΥΤΗ ΑΓΑΠΗ

Της υποκρισίας στερεότυπα
λογαριασμούς ανοικτούς αφήνεις
και σε πιάνουν οι αρχές
των δύσμοιρων κατευθύνσεων
για το αλάθευτο φως που φέρεις,
άναψε, και δες κενά σώματα,

μα τι θα πει τύχη και ατυχία
εσύ πώς διαθέτεις των καιρών,
πίστη και απιστία διττή σημασία,
καταδικάστηκες πράξη κι απραξία
για έρωτα κι αγάπη,

απρόσεκτες διαβάσεις και απείθαρχες
λογικές δίνουν το έναυσμα
μα επιμένεις, να κρατάς την ελπίδα
για κάποια ειρήνη
μα αντέχεις, ν' ανάβεις
εκεί που κυριαρχεί ζοφερό σκοτάδι,
κι αγαπάς, εκεί που δεν αγαπούν

ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Φ όπως Φόβος, Φίμωτρο, Φευγιό.
Σ όπως λέμε Συναίσθημα, Σκίρτημα, Σαγήνη της ψυχής.

Νυχτερινή περιπολία.

Οι ποιητές και οι στιχουργοί δε κοιμούνται τα βράδια.

Η έμπνευση τους βρίσκεται σε έξαρση και αποζητά
την πένα τους για να χαραχθεί σε λευκές σελίδες και μετά με
τη σειρά της
να χαράξει την καρδιά, συνήθως με σημάδια - αμυχές του
έρωτα.

Θα μιλήσω ελεύθερα, θα μιλήσω όπως μόνο η γλώσσα της
ψυχής μιλά.

Όσο και αν με φοβίζει, όσο και αν με πονά ο αριβίστας
έρωτας σου.

Η ανάγκη αυτή ξεπερνά τις αναστολές.

Κάθε σου λέξη ξεσήκωνε το νου, έκανε το σώμα να ριγεί.

Σιωπούσα για να μη προδοθεί ο πόθος, η τρέλα.

Τα έπνιγα μέχρι να το σώμα να ματώσει.

Ο πόνος καταργεί στιγμιαία κάθε πρωτόγονη επιθυμία.

Και εσύ να λες και άλλα και άλλα..

Και εγώ να ακούω, να νιώθω όλα, όλα.

Πως γίνεται πριν με μάθεις να ξέρεις κάθε κύτταρο μου;
Πώς;;

Βαριά η ανάσα ... αυτή μονάχα δε μπορούσα να την κρύψω.
Βασάνιζε το κορμί.

Κράτησα εκείνη τη φράση φυλακτό μου: «Πρώτη φορά που
απογειωνόμαστε μαζί»

Ψέμματα ήταν... προϋπήρξαν πολλές άλλες που απογειωθή-
καμε μαζί, ξανά και ξανά!

Φοβάται η λογική την τρέλα.

Πάντα την νικά.

Μα εσύ μη φοβάσαι. Εγώ πάντα ισορροπώ.

Κοιμήσου...
Πόσα χρόνια πέρασαν από τότε που σκίρτησε
η καρδιά;
Τόσα όσα οι ποιητές γράφουν ποιήματα.
Εκεί ζουν τους μύθους και τα όνειρα τους.
Εκεί ο έρωτας ταξιδεύει από τα χρόνια του φόβου
στα χρόνια της απόλυτης ελευθερίας και καταλήγει στην
αιωνιότητα.
Εκεί αποκτά φτερά η ψυχή και απαγορεύεται η προσγείωση.
Είναι ποινικό αδίκημα.
Η ποινή μεγάλη. Αιώνια απαγόρευση χρήσης του ονείρου.
Δίχως όνειρα δε ζεις..
Καληνύχτα σκίρτημά μου. Καληνύχτα.

«Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ – ΔΗΜΩΦΕΛΕΙΑ 2017»
ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΑΘΛ.Ε.ΠΟΛΙ.Σ. • ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ –
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥ: ΕΙΡΗΝΗ ΒΡΕΤΤΟΥ • ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΜΙΧΑ-
ΛΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ & ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΠΕΝΤΑΝΔΡΟΝ • ΕΚΔΟΘΗ-
ΚΕ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟ ΤΟΥ 2018 • ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΔΩΡΕΑΝ

Αριθμός έκδοσης

02

ISBN: SBN: 978-618-5323-21-9